

CUM SE CONSTRUIEȘTE PARTIDUL?

Proletari din toate țările, uniți-vă!

CUM SE CONSTRUIEȘTE PARTIDUL?

ŞAHBAN MAMMAEV

2022

TRADUCERE
COMUNISM ŞTIINŢIFIC

2026

Cuprins

1	Comunismul, mișcarea muncitorească și tineretul	3
2	Metoda leninismului în vremurile moderne	9
2.1	Analiza dogmelor teoretice ale mișcării stângiste	9
2.2	Examinarea dogmelor organizatorice ale mișcării stângiste . . .	21
2.2.1	Integritatea de clasă proletară	27
2.2.2	Alfabetizare științifică marxistă	30
2.2.3	Practica comunistă	30
2.3	Cum ar trebui să arate un cerc marxist?	33
2.3.1	Componenta organizatorică	34
2.3.2	Componenta teoretică	34
2.3.3	Componenta psihologică	35
3	Unitatea dialectică dintre latura națională și cea internațională în mișcarea muncitorească și în cea comunistă	38
4	Concluzie	41

Capitolul 1

Comunismul, mișcarea muncitorească și tineretul

În situația actuală și pe scena modernă a dezvoltării mișcării comuniste, problema construirii partidului ajunge în prim-plan. Acest fapt aparent bine cunoscut nu a fost cercetat corespunzător, și nu am avut articole privind construirea partidului. Toate cercurile noastre sunt implicate în studiu, iar editorii sunt dedicați cercetării istorice. Dar acum devine clar că absența unor astfel de lucrări privind construirea partidului este un gol pe care trebuie să-l umplem.

În prezent, ne aflăm la etapa de cerc a dezvoltării, etapă care a început acum aproximativ cinci ani. De ce a existat o astfel de creștere a cercurilor în perioada 2017–2018? În primul rând, datorită tendinței comunismului — un trend care a atras mulți studenți și intelectuali la crearea cercurilor. Aceste cercuri erau în mare parte stângiste și revizioniste, datorită caracterului de clasă mic-burghez al intelectualilor care le-au inițiat. Ele au fost un răspuns al tineretului la politicile burghezo-reformiste promovate de majoritatea partidelor cu denumiri comuniste, în special de PCFR. O adevărată direcție comunistă în mișcarea cercurilor a apărut mai recent, în 2020–2021, ca urmare a examinării critice a dogmelor revizionismului modern, fie „mainstream” (PCFR, ramurile sale și bloggerii video stângiști populari), fie mișcarea cercurilor însăși. În primul rând, aceasta implică examinarea politicii partidelor cu denumiri comuniste nu pe baza sloganurilor și platformelor lor (chiar dacă, să fim sinceri, și acelea sunt revizioniste), ci prin faptele lor reale, realizările practice și metodele utilizate. În al doilea rând, înseamnă ana-

liza dogmelor teoretice și organizatorice ale acestor partide și ale mișcării de cerc. Dogmele partidelor sunt deschis burgheze și oportuniste, dar dogmele mișcării de cerc sunt mult mai greu de examinat și evaluat pentru a stabili linia corectă de muncă. Acesta a fost principalul obiectiv al comuniștilor în 2020–2021, așa cum se poate observa examinând postările organului nostru de presă din ianuarie 2020 (când grupul nostru a fost fondat) până în prezent.

Această nouă direcție cu adevărat comunistă în mișcarea cercurilor reprezintă mișcarea comunistă modernă. În prezent, se află în faza incipientă de dezvoltare și abia începe să prindă avânt. Încă este un copil care trebuie să crească, iar creșterea sa depinde de noi. Există o prăpastie semnificativă între această mișcare comunistă și mișcarea muncitorească. Aceste două mișcări nu se intersectează încă, dar conexiunea lor este crucială pentru formarea unui adevărat partid comunist — unul cu o fundație teoretică solidă pe de o parte și cu o largă mișcare de masă pe de cealaltă parte. Rezolvarea acestei sarcini va determina viitorul comunismului științific. Cu alte cuvinte, principalul obiectiv al comuniștilor în construirea partidului este să realizeze (și să facă acest lucru material, în mod eficient) că mișcarea cercurilor poate avansa către construirea partidului doar prin reîntregirea mișcării comuniste cu mișcarea muncitorească. Fără acest lucru, nu are sens să vorbim despre construirea partidului.

Când vine vorba de evaluarea politicii partidelor cu denumiri comuniste, această evaluare a fost realizată în primul rând de viață însăși. Astăzi, masele largi de muncitori văd clar ipocrizia și minciunile răspândite de PCFR, de susținătorii „puterii poporului”, „noului socialism”, „socialismului reînnoit” și ai altor retorici similare. Muncitorii au realizat că lupta parlamentară, în forma folosită de acești pseudo-comuniști, nu poate duce decât la înșelăciune și autoînșelăciune. Totuși, muncitorii au nevoie de o alternativă. În loc să ofere o alternativă autentică, li se prezintă încă o mișcare revizionistă, de data aceasta mai bine mascată și împodobită cu lozinci revoluționare. Nu vorbim aici despre PCFR și ramurile sale, ci despre stângiști ca Maria Tereza, Andrei Rudoi, Sarabeev & Co. Acești indivizi sunt în principal concentrați pe cercuri și agitație. Din acest motiv, mișcarea comunistă trebuie să efectueze o critică teoretică a dogmelor lor, așa cum cere leninismul. Vom aprofunda acest subiect în capitolul despre lupta teoretică.

În prezent, există o lacună semnificativă între mișcarea muncitorească și comunism. Lenin avea dreptate când spunea: „Faptul că mișcarea muncitorească era separată de socialism determina slăbiciunea și lipsa de dezvoltare a amândurora: necontopite cu lupta muncitorilor, teoriile socialiștilor rămăneau simple utopii, deziderate pioase, care nu exercitau nicio influență asupra vieții reale; mișcarea muncitorească rămânea o mișcare cu obiective mărunte,

fărămițată, lipsită de semnificație politică, de lumina științei înaintate a timpului său”¹. Totuși, Lenin se referea la socialiștii utopici, nu la comuniști. Cu toate acestea, comuniștii moderni se află la nivelul socialiștilor utopici din cauza influenței globale a troțkismului, care a câștigat puterea în URSS în jurul anilor 1952–1953. Troțkismul a urmărit sistematic și deliberat să distrugă mișcarea comunistă mondială, iar cei care neagă acest lucru sunt fie idioți fără speranță, fie inamicii conștienți ai proletariatului. Noi, ca comuniști moderni și adevărați urmași ai lui Lenin și Stalin, suntem separați de trecut printr-o epocă istorică marcată de victoria troțkismului. Aceasta a dus la o diviziune între comunismul științific modern și mișcarea muncitorească, slăbindu-le pe amândouă. Când vine vorba de mișcarea muncitorească, doar organizațiile mic-burheze și burheze interacționează cu aceasta și o parazitează. „Este vina muncitorilor, înapoierea și prostia lor!” — va obiecta un filistin. Dar adevărata vină se află în mișcarea noastră comunistă, care nu a început încă să se conecteze cu mișcarea muncitorească. Diferența cheie între comuniști și mic-burhezi, adică anarhiști, în înțelegerea dezvoltării și ascensiunii mișcării este aceasta: lipsa de unitate între clasa muncitoare și comuniști se datorează stării actuale a mișcării comuniste, care rămâne în faza sa incipientă. În această situație, a da vina pe clasa muncitoare mai degrabă decât pe noi înșine este apogeul anarhismului arogant, vicios și aristocratic. În prezent, comuniștii sunt într-adevăr slabi, atât calitativ, cât și cantitativ, și nu este nimeni altcineva de vină pentru asta decât noi înșine.

Din când în când, muncitorii demonstrează „minuni” de autoorganizare. Una dintre aceste „minuni” — sau, mai corect spus, o realizare legitimă — a fost atunci când muncitorii din regiunea Smolensk și-au creat propriul Soviet:

„Locuitorii stației de sat Igorevskaja din regiunea Smolensk, împreună cu alți locuitori ai așezărilor din districtul Holm-Jirkovski, sunt foști muncitori ai Fabricii de Plăci de Fibră Igorevsk, care făcea parte din Ruski Laminat. Pe 27 martie, cu sprijinul «Uniunii Sindicatelor Rusiei» de la Fabrica de Plăci de Fibră

¹ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 4, p. 239; Lenin continuă: „De aceea în toate țările europene s-a manifestat din ce în ce mai puternic tendința de a contopi socialismul și mișcarea muncitorească într-o mișcare social-democrată unică. În urma acestei contopiri, lupta de clasă a muncitorilor se transformă în lupta conștienței proletariatului pentru eliberarea sa de sub jugul exploatării exercitate de clasele avute, se făurește forma superioară a mișcării muncitorești socialiste: partidul muncitoresc social-democrat de sine stătător. Orientarea socialismului spre contopirea cu mișcarea muncitorească este principalul merit al lui K. Marx și F. Engels: ei au creat o teorie revoluționară care a lămurit necesitatea acestei contopiri și a pus în fața socialiștilor sarcina organizării luptei de clasă a proletariatului” (Ibid.).

Igorevsk, au organizat o întâlnire pentru a aborda inacțiunea autorităților locale în legătură cu situația apărută în urma preluării raiderilor a fabricii. La întâlnire, locuitorii au decis să ia măsuri și au anunțat alegerea unui Soviet al Deputaților Poporului. Sovietul a fost însărcinat cu dezvoltarea unui plan pentru rezolvarea crizei, reluarea activității fabricii în viitorul apropiat și abordarea altor probleme apărute din cauza închiderii fabricii.”

— Sfatul muncitorilor de la fabrica de plăci aglomerate din Igorevsk

Aceasta s-a întâmplat în martie anul trecut! Din păcate, singurul rezultat al acțiunilor muncitorilor a fost o publicitate larg răspândită în întreaga țară, iar în prezent nu avem alte informații despre Soviet. Cu toate acestea, acest eveniment transmite un mesaj important pentru noi, comuniștii: este posibil să creăm Soviete oriunde, cu condiția să existe o luptă proletară conștientă și organizată și o legătură puternică între mișcarea muncitorească și mișcarea comunistă.

Comuniștii se confruntă și cu sarcina importantă de a uni comunismul cu mișcările studențești. Materialiștii nu consideră studenții ca o mișcare politică unită sau o pătură socială distinctă. În realitate, studenții sunt împărțiți în mai multe grupuri care reflectă raportul puterilor de clasă din societatea întreagă. Grupurile politice care sunt prezente în societate în ansamblu se reflectă inevitabil în grupurile politice studențești. Există șase astfel de grupuri: *cei indiferenți, academiștii, reacționarii, conservatorii (adică liberalii), stângiștii și comuniștii*.

Cel mai numeros grup politic în rândul studenților este cel al indiferenților — cei cărora nu le pasă de situația actuală din țară, concentrați exclusiv pe probleme personale sau domestice, incapabili să vadă cum aceste probleme se leagă de politică. Comuniștii, în special comuniștii studenți, ar trebui să se concentreze pe atragerea acestui grup. Aceasta nu trebuie făcută prin slogane generice despre capitalism și comunism, ci prin abordarea condițiilor lor concrete de trai și a problemelor personale.

Academiștii sunt cei care abordează munca studențească exclusiv dintr-o perspectivă academică, pretinzând că rămân „în afara politicii” și că urmăresc „obiectivitatea”. Totuși, această presupusă neutralitate nu este niciodată cu adevărat apolitică, mai ales în ceea ce privește relația lor cu superiorii și poziția lor în structura academică. În realitate, orice pretenție de a fi „apolitic” este, în sine, o poziție politică, așa cum și pozițiile „deasupra claselor” au întotdeauna un caracter de clasă, iar atitudinile „nepartizane” sunt întotdeauna partizane.

Reacționarii sunt acea parte a corpului studențesc infectată cu o gamă largă de viziuni politice care trag societatea înapoi, precum naționalismul, fascismul și fundamentalismul religios. Conservatorii sunt studenții care sunt mulțumiți cu starea actuală a lucrurilor, care apără statul burghez și democrația burgheză rusă (e.g., liberalismul).

Stângiștii se deosebesc de conservatorii-liberali doar prin faptul că se deghizează în marxiști. Ei nu sunt capabili să ducă vreo activitate eficientă de agitație sau propagandă, ci pot doar să participe la adunări inutile, să creeze diverse secte și altele asemenea.

Comuniștii reprezintă partea cea mai avansată a studenților. Având în vedere că majoritatea organizației noastre este formată din studenți actuali și viitori, avem o sarcină crucială: să-i implicăm în activitatea din cadrul mișcării studențești. Comuniștii studenți trebuie să urmărească influențarea cât mai eficientă a celorlalți studenți, ținând cont de capacitățile acestora. Pentru a realiza acest lucru, este esențial să se alăture diferitelor organizații și grupuri studențești, în special celor științifice. Prin intermediul acestor grupuri, comuniștii trebuie să-și promoveze agenda, să organizeze evenimente și să își asume funcții de conducere acolo unde este necesar. Cu cât mai mulți comuniști studenți se implică activ, cu atât mai eficientă va fi agitația noastră.

V.I. Lenin spunea că studenții sunt „cea mai receptivă parte a intelectualității. Iar intelectualitatea se numește intelectualitate tocmai pentru că oglindește și exprimă în modul cel mai conștient, mai hotărât și mai exact dezvoltarea intereselor de clasă și a grupărilor politice din cadrul întregii societăți”.

Societatea rusă, în ansamblul ei, este alcătuită și ea din șase grupuri politice: indiferenții, culturaliștii², reacționarii, conservatorii (adică liberalii), stângiștii și comuniștii. Lenin a identificat aceste grupuri la începutul anilor 1900, iar ele reflectă și astăzi compoziția societății burgheze ruse moderne.

² Nota traducătorului — Lenin descrie culturaliștii astfel în lucrarea sa „Sarcinile tineretului revoluționar”: „Astfel de culturaliști există în toate păturile societății ruse, și pretutindeni, asemenea «academiștilor» din rândurile studențimii, ei se limitează la cercul îngust al intereselor profesionale, la îmbunătățirea ramurilor respective ale economiei naționale sau ale administrației de stat și locale, pretutindeni se fereșc cu teamă de «politică», nefăcând deosebire (ca și academiștii) între «politicii» de diferite orientări, numind politică absolut tot ce se referă la... forma de guvernământ. Pătura culturaliștilor a constituit întotdeauna și constituie și astăzi o bază largă pentru liberalismul de la noi: în vremuri de «pace» (adică, în traducere «rusă», în vremuri de reacțiune politică), noțiunea de culturalist coincide aproape întru totul cu noțiunea de liberal, și chiar și în vremuri de război, în vremuri de avânt al stării de spirit a societății, în vremuri de asalt crescând împotriva absolutismului, deosebirea dintre aceste noțiuni rămâne adesea foarte vagă” (Ibid., vol. 7, p. 335).

Fiecare dintre aceste grupuri reprezintă interesele uneia dintre cele două clase principale din societate: burghezia și proletariatul. Dar de ce există șase grupuri politice, dacă există doar două clase? Acest lucru se explică prin faptul că fiecare clasă este divizată în mai multe subclase. Burghezia se împarte cel puțin în trei: mica burghezie, media burghezie și marea burghezie.

Mica burghezie, în special, posedă o mare varietate de viziuni asupra lumii. Indiferenții pot proveni din orice clasă, dar întruchipează în mod natural trăsăturile mic-burgheze: resemnare, umilință și ascultare. Culturaliștii sunt tot mic-burghezi, dar trăsătura lor definitorie este viziunea îngustă și obsesia față de propria muncă. Reacționarii sunt fie mari capitaliști financiari, fie carne de tun manipulată de aceștia — gata să se sacrifice pentru interesele capitalului. Conservatorii reprezintă burghezia mare și medie. O parte dintre ei se află deja la putere și își ascund natura liberală, în timp ce o altă parte aspiră la putere și își afișează fățiș liberalismul. De aceea, conservatorii și liberalii sunt adesea percepuți ca fiind opuși, deși, în realitate, sunt una și aceeași forță.

Stângiștii reprezintă interesele micii burghezii oprimate, înăbușite și umilite. Ei reflectă aceste trăsături în timp ce încearcă să le prezinte drept idealuri înalte: comunism, revoluție, marxism. Comuniștii sunt singurul grup politic ce reprezintă interesele proletariatului. Ei sunt proletari prin apartenența lor politică. Proletariatul nu poate și nu are diversitatea enormă de viziuni caracteristică micii burghezii, deoarece poziția sa socială este unificată și consecventă. Pentru proletariat nu există cale de mijloc — doar lupta dintre sărăcie și supraviețuire.

Acesta este raportul dintre grupurile din societate și cele din rândul tinerețului, raportul dintre clase și aceste grupuri, precum și relația dintre comuniști și studenți.

Capitolul 2

Metoda leninismului în vremurile moderne

2.1 Analiza dogmelor teoretice ale mișcării stângiste

Scriu în mod conștient „mișcarea stângistă”, pentru că doar stânga poate avea dogme, și acestea nu au nimic de-a face cu comunismul științific. Stângiștii sunt un grup de socialiști de tot felul: burghezi, mic-burghezi și alții, dar nu comuniști. Stângiștii și comuniștii sunt dușmani istorici, dușmani de clasă, iar cei care nu înțeleg acest lucru vor rătăci veșnic în întuneric. Comuniștii (bolșevicii), în octombrie 1917, nu i-au răsturnat pe liberali, pe cadeți sau pe octombriști, ci tocmai pe socialiști — dictatura bonapartistă a socialistului Kerenski, adică comuniștii i-au răsturnat pe ziuganoviștii vremii lor.

Trecând la mișcarea „teoretică” de stânga, noua mișcare stângistă apărută cu ocazia celei de-a 100-a aniversări a Revoluției din Octombrie, trebuie să realizăm că este mult mai complicată decât în vremurile lui Octombrie. Convențional, putem împărți această mișcare de stânga în mai multe categorii, iar această clasificare a oportunismului, demascarea tuturor tipurilor sale, este o sarcină urgentă pentru comuniști. În esența lor de clasă, toate categoriile stângii sunt mic-burgheze și exprimă varietatea de concepții ale miciei burghezii, care oscilează între marele capital și clasa muncitoare.

În primul rând, există categoria neohegelienilor. Acestea sunt organizații neohegeliene care se prezintă ca fiind marxiste și comuniste. Cele mai proe-

minente dintre acestea sunt Partidul Muncitorilor din Rusia³ (împreună cu organizațiile sale subsidiare — Fundația Academia Muncitorilor, Universitatea Roșie etc.⁴), revista *Prorîv* (Străpungerea) și organizația lor, grupurile *Vektor*⁵, *LeninCrew*, *Engels* și *KrasnoVî*.

Neohegelianismul rusesc își datorează o mare parte din popularitate lui M.V. Popov din cadrul PMR (Partidul Muncitorilor din Rusia). El a fost primul pionier proeminent al mascării lui Hegel sub forma lui Marx în Rusia contemporană. Mai mult, el a contribuit activ și a participat la crearea așa-numitei „Universități Roșii” din Sankt Petersburg, în jurul anului 2012. Acolo, Popov & Co. predau dialectica hegeliană studenților de aproape un deceniu, instruindu-i în arta tehnicilor speculative dezvoltate de Hegel. Ei folosesc anumite afirmații făcute de Lenin ca punte de tranziție, tratându-le ca adevăruri absolute și prezentându-le drept adevărul în ultima instanță, pentru a trece de la aparența marxistă la esența idealistă.

În special, este celebra afirmație făcută în „Caietele filozofice”, conform căreia „Nu poți înțelege pe deplin «Capitalul» lui Marx, și mai ales capitoulul I, fără să fi studiat temeinic și fără să fi înțeles *întreaga* «Logică» a lui Hegel”⁶. Și asta e tot!!! O singură frază este suficientă pentru a transforma o persoană — cu condiția să nu aibă gândire critică — într-un nemernic social-șovin (un burghez)⁷. Înainte de fondarea grupului MS, și noi am stat pe poziții neohegeliene, căzând sub influența lui M.V. Popov. Într-adevăr, nu oricine

³ Partidul Muncitorilor din Rusia a fost fondat în cadrul unui congres la Nijni-Novgorod pe 4 decembrie 1993 sub denumirea de Partidul Rus al Muncitorilor și Țăranilor. La cel de-al VII-lea congres, pe 11 iunie 2000, a fost transformat în Partidul Muncitorilor din Rusia. Acesta se poziționează ca un partid al clasei muncitoare, care ar trebui să unească „muncitorii, angajații, intelectualii care susțin interesele clasei muncitoare și, prin urmare, ale tuturor celor care muncesc”.

⁴ Din descrierea de pe site: „Fundația Academia Muncitorilor (Fundația pentru Sprijinirea Educației Muncitorilor) a fost înregistrată la Ministerul Justiției al Rusiei pe 28 decembrie 1994. Obiectivul fundației este cercetarea și soluționarea problemelor legate de dezvoltarea industriei interne, științei și educației, precum și a teoriei și practicii mișcării muncitorești. De asemenea, urmărește sprijinirea educației muncitorilor în sensul cel mai larg. În prezent, în cadrul fundației funcționează Universitatea Roșie și Universitatea Co-respondenților Muncitori, care oferă cursuri și consultații privind exprimarea și apărarea intereselor muncitorilor, precum și conservarea și dezvoltarea producției interne, inclusiv a industriei de apărare”.

⁵ Din descrierea de pe canalul de YouTube: „Suntem un colectiv de marxști cu scopul imediat de a deveni un ghid pe drumul anevoios al explorării marxismului. Majoritatea videoclipurilor noastre sunt orientate teoretic și se adresează unui public deja format în sfera stângii. Dacă ești interesat de marxism și de componentele sale, dacă ai dorința de a înțelege teoria și de a gândi consecvent — alătură-te nouă!”.

⁶ *Ibid.*, vol. 29, p. 152.

⁷ V. Kovalciuk. *Stau și îl studiază pe Hegel*.

este capabil să recunoască șiretlicul lui M.V. Popov cu citatul din Lenin, pentru că nu orice stângist din zilele noastre își pune întrebarea „oare Lenin a avut dreptate în acest caz?”, nu oricine este capabil să pună la îndoială autoritatea sa (iar aceasta deja transformă marxismul într-o religie).

Doar studiul operelor lui Marx și Engels însele ne-a eliberat de influența hegelianismului și ne-a făcut să abandonăm calea idealistă, confuză. Mai mult, studiul imparțial al lui Marx și Engels ne-a permis să mergem mai departe, până la înțelegerea absenței oricărei filozofii în marxism, până la conștientizarea faptului că „componenta filozofică” a marxismului a fost introdusă mult mai târziu de G.V. Plehanov și apoi preluată de Lenin⁸. Doar astfel a fost posibil să realizăm că Lenin era și el un om, oricât de ciudat ar părea, că Lenin nu era un zeu, că putea greși și că s-a înșelat profund în afirmația sa despre „Logica” lui Hegel.

Dacă autorul „Capitalului”, K. Marx, ar fi considerat că pentru a-i înțelege lucrarea este necesar să fie citită și înțeleasă întreaga „Logică” a lui Hegel, ar fi spus acest lucru el însuși, l-ar fi menționat într-una dintre prefețele sau postfețele „Capitalului”. Dar nu, nu o spune nicăieri, ba mai mult, în prefața la ediția franceză, Marx subliniază că aplicarea dialecticii în „Capitalul” face lectura acestuia dificilă. Așadar, ce e de făcut? Nu, Marx nu spune că trebuie să te afunzi în studiul lui Hegel pentru a înțelege mai bine metoda sa. Hai să citim:

„... Acesta este un aspect, dar există și un altul: metoda de cercetare pe care am folosit-o eu și care nu a fost încă aplicată la problemele economice face ca lectura primelor capitole să fie destul de anevoioasă. Există primejdia ca publicul francez, întotdeauna nerăbdător să ajungă la concluzia finală și dornic să cunoască legătura dintre principiile generale și problemele care îl preocupă direct, să piardă interesul pentru această carte dacă, începând s-o citească, nu va putea să continue lectura până la capăt.

Tot ce pot să fac este să atrag atenția de la bun început cititorilor dornici de adevăr asupra acestui neajuns. Drumul spre știință nu este pietruit, și numai cei care nu se sperie de osteneala urcușului pe cărările ei abrupte pot nădăjdui că vor ajunge pe culmile ei luminoase.”⁹

⁸ Ș. Mammaev. *Tumoarea plehanovită pe corpul marxismului*.

⁹ K. Marx, F. Engels. *Opere*, vol. 23, p. 31.

Filistinu burghez, cum se întâmplă de obicei, poate începe să-și inventeze interpretări și să i le atribuie lui Marx, poate chiar să spună că vârfurile luminoase sunt ale lui Hegel. Noi răspundem: „Ei bine, în regulă”. De ce atunci Marx, caracterizând în mod explicit metoda sa în postfața celei de-a doua ediții, subliniază: „Metoda mea dialectică este nu numai diferită de cea a lui Hegel, ci este exact opusul ei”¹⁰? De ce spune el că aceste metode sunt opuse una alteia și nu că ar trebui să studiezi „Logica” lui Hegel?

Examinarea tuturor prefețelor „Capitalului”, împreună cu comentariile lui Marx și Engels asupra lucrării, precum și materialele de schiță asociate acestuia, dezvăluie amploarea neînțelegerilor lui Lenin legate de acest subiect anume. Poziția sa în această chestiune diferă fundamental de cea a lui Marx și Engels. Totuși, acest lucru nu înseamnă că Lenin le-a fost în mod general opus în vreun fel.

Abordând acest punct, eliminăm posibilitatea ca o persoană să devină mic-burgheză. Totuși, nu ne putem opri aici. După verificarea acestei dogme a lui Popov, este esențial să clarificăm exact cum dialectica lui Marx se opune celei a lui Hegel. Lucrările lui Marx și Engels¹¹ sunt dedicate acestui subiect, la fel și mai multe dintre lucrările și articolele noastre de cercetare¹². Trebuie subliniat că aceeași dogmă a lui M.V. Popov este folosită de prorîviști (podguzoviști) și, într-o formă mai insidioasă, de Vektor și LC. Diferența fundamentală dintre Popov și LC este că Popov insistă pe o aderență rigidă la sistemul de categorii al lui Hegel, îndemnându-ne să adaptăm realitatea la acest cadru învechit. În contrast puternic, LC urmărește să creeze sisteme complete noi de „categorii” pentru materialismul istoric și materialismul dialectic, încercând să redefinească bazele noastre teoretice.

Acest angajament ambițios nu este doar o aspirație recentă; ea reflectă ambițiile ideologice stabilite cu mult timp în urmă de predecesorul intelectual al lui Sarabeev, A.M. Deborin. De ce are marxismul nevoie de categorii filozofice și pe ce teme se concluzionează că marxismul trebuie să aibă vreun fel de categorii filozofice? Niciunul dintre dezvoltatorii teoriei comunismului științific

¹⁰ Ibid., p. 27.

¹¹ K. Marx, F. Engels. *Sfânta familie*; K. Marx, F. Engels. *Ideologia germană*; K. Marx. *Mizeria filozofiei*.

¹² Ș. Mammaev. *Oare proletariatul are nevoie de dialectică?*; Ș. Mammaev. *Trebuie să gândim dialectic...*; Ș. Mammaev. *Tumoarea plehanovită pe corpul marxismului*; V. Kovalciuk. *Stau și îl studiază pe Hegel*; Ș. Mammaev. *Despre materialitatea idealului*; Ș. Mammaev, G. Magomedov. *Despre apărătorii prostituției politice*; A. Abdurahmanov. *Dialectica întâmplării și necesității*.

nu va găsi un răspuns la această întrebare, astfel că ei pornesc de la frazele eronate ale lui Lenin și de la propriile lor presupuneri (adică, idealism). De fapt, orice categorie, fie că este a lui Hegel sau „categorie dialectico-materialistă”, servește unui singur scop: să ajungă la un rezultat cunoscut și să susțină acest rezultat cu date din viață, transformând astfel dialectica însăși într-un silogism umflat.

La fel de interesantă este afirmația lui M.V. Popov că, în 1936, au fost desființate alegerile bazate pe principiul productiv-teritorial și au fost introduse alegeri bazate exclusiv pe principiul teritorial¹³. În această chestiune, Popov este susținut și de „partidul” RKRP. De fapt, așa cum am demonstrat deja, în 1936 nu a avut loc desființarea alegerilor bazate pe principiul productiv-teritorial, iar toți candidații erau nominalizați, ca și înainte, de colectivele de muncitori; totuși, votul se desfășura la secția de votare pe bază administrativ-teritorială. Esența este că, înainte de 1936, existau două tipuri de secții de votare:

1. secții de vot la locurile de muncă propriu-zise, de unde erau nominalizați candidații și unde votau muncitorii aceluia loc de muncă;
2. secții de vot pentru cei care nu făceau parte din colectivele de muncă (casnice, meseriași țărani etc.), astfel încât aceștia să poată vota candidatul nominalizat de colectivul de muncă.

Constituția din 1936 a eliminat această bifurcație inutilă și a făcut procesul electoral mai simplu și mai convenabil. Însă candidații erau nominalizați de colectivele de muncă, la fel ca înainte — te poți convinge de acest lucru căutând pur și simplu pe Google modelele de buletine de vot pentru alegerile organizate după 1936. Din 1936, colectivele de muncă chiar și-au extins drepturile și au început să nominalizeze candidați pentru deputați în Sovietul Suprem al URSS (înainte de 1936, nominalizau doar candidați pentru Sovietele locale). Așadar, Popov susține că, din 1936, dictatura proletariatului a început să șchiopăteze, dar, în realitate, aceasta a fost consolidată, întărită și a făcut un pas înainte în construirea socialismului¹⁴. Mai departe, conform lui Popov, dictatura proletariatului a fost distrusă în 1961 doar pentru că mențiunea acesteia a fost eliminată din Programul PCUS. Aceasta reflectă perspectiva sa dogmatic-idealistică asupra lucrurilor reale.

De fapt, din octombrie 1952 până în martie 1953, burghezia se afla în

¹³ A.S. Kazennov, M.V. Popov. *Sovietele ca formă de putere de stat*, Sankt Petersburg, Polytech-Press, 2019.

¹⁴ Ș. Mammaev. *Despre dialectica dictaturii proletariatului*.

proces de preluare a puterii în URSS, reușind în cele din urmă să obțină controlul deplin până la sfârșitul acestei perioade prin lovituri intra-partinice și de stat (contrarevoluție)¹⁵. Trăsătura distinctivă care îl diferențiază pe M.V. Popov de ceilalți stângiști este interpretarea sa asupra socialismului. În primul rând, el susține că există un concept abstract de socialism, în timp ce în realitate există mai multe forme de socialism (burghez, mic-burghez, științific), toate în opoziție unele față de altele (în acest aspect, Popov se aliniază cu ceilalți stângiști). În al doilea rând, el extinde înțelegerea leninistă asupra socialismului și comunismului prin plasarea lor în categoriile hegeliene, ceea ce este o trăsătură distinctivă a lui¹⁶. Pentru Marx, socialismul proletar (științific, revoluționar) echivalează cu dictatura proletariatului¹⁷, o fază de tranziție de la capitalism la comunism¹⁸, în care o nouă societate comunistă ia naștere din vechea societate capitalistă¹⁹.

Această nouă societate evoluează din cea veche în două faze — faza inferioară și faza superioară. Faza inferioară păstrează mai multe caracteristici ale capitalismului (prezența statului, a dreptului, a proletariatului, a schimbului de mărfuri), în timp ce faza superioară manifestă mai multe trăsături ale comunismului. Abia după această fază de tranziție, caracterizată de dezvoltarea comunismului în două etape, ia naștere comunismul deplin, construit pe propria bază. Însă, pentru Popov, care a adoptat ideea confuză și eronată a lui Lenin potrivit căreia socialismul și comunismul sunt faze ale aceleiași formațiuni socio-economice comuniste, conceptul capătă o formă hegeliană. Socialismul este privit ca faza inițială a unei societăți fără clase, în care existența lor acționează ca o negație a acelei societăți fără clase. Categoria hegeliană a ființei reale conține inerent nimicul, reprezentând negația acelei ființe. Popov nu a făcut altceva decât să încadreze definițiile leniniste ale socialismului și

¹⁵ Ș. Mammaev. *Despre contrarevoluția burgheză în URSS*; Ș. Mammaev. *Despre contrarevoluția intra-partinică în PCUS*.

¹⁶ M.V. Popov. *Rezolvarea planificată a contradicțiilor dezvoltării socialismului ca prima fază a comunismului*, Universitatea de Stat din Leningrad, 1986.

¹⁷ „Acest socialism este declararea unei revoluții neîntrerupte, este dictatura de clasă a proletariatului ca treaptă de tranziție necesară pentru lichidarea deosebirilor de clasă în general, pentru desființarea tuturor relațiilor de producție pe care se întemeiază ele, pentru desființarea tuturor relațiilor sociale care corespund acestor relații de producție, pentru revoluționarea tuturor ideilor care decurg din aceste relații sociale” (K. Marx, F. Engels. *Opere*, vol. 7, p. 93).

¹⁸ „Între societatea capitalistă și cea comunistă se află perioada transformării revoluționare a celei dintâi în cea de-a doua. Acestei perioade îi corespunde și o perioadă de tranziție politică, al cărei stat nu poate fi altul decât dictatura revoluționară a proletariatului” (Ibid., vol. 19, pp. 29–30).

¹⁹ Vezi lucrarea lui Marx, „Critica Programului de la Gotha”.

comunismului în această categorie. Pentru el, faza de tranziție de la capitalism la socialism este însăși formațiunea socio-economică comunistă, înțeleasă în sens hegelian.

M.V. Popov este cunoscut și pentru perversitatea conceptului de fascism²⁰. Pentru el, fascismul este doar absența oricărei acoperiri democratice și juridice a dictaturii burgheziei; pentru el, este o dictatură teroristă deschisă. În realitate, regimurile fasciste sunt întotdeauna diferite, deoarece fascismul depinde de condițiile istorice concrete. Dimitrov însuși a identificat două tipuri de fascism: fascismul complet, caracterizat prin absența oricărei aparențe de democrație, și fascismul fără o bază socială solidă, unde mai pot exista rămășițe ale instituțiilor burghezo-democratice. Pentru Dimitrov, fascismul este un concept contingent, fluid, relativ; pentru Popov, este static și neschimbător. Interesant este faptul că Popov susține că fascismul se poate manifesta în politica externă, dar nu în cea internă. El afirmă că actele de agresiune ale SUA prin violarea dreptului internațional — împotriva Iugoslaviei, Irakului și Libiei — reprezintă fascism în politica externă a SUA. Însă marxismul (așa cum a fost predat de Lenin, Stalin și Dimitrov) afirmă că politica externă este o reflectare a politicii interne, exprimând starea lucrurilor din interiorul țării, și că politica externă nu poate fi separată de cea internă.

PPR, FAM & Co. adoptă, de asemenea, o poziție „economistă”, pledând pentru necesitatea luptei pentru o zi de muncă de 5 ore. Ei susțin că acest lucru le va oferi muncitorilor timp liber suplimentar, permițându-le să se familiarizeze cu marxismul. Această tactică este bine cunoscută și a fost demascată și înfrântă în epoca sa de către V.I. Lenin, care i-a expus rădăcinile de clasă²¹. Prin urmare, nu vom insista prea mult asupra acestei tactici.

La fel de interesantă este și definiția dată de ei proletariatului și muncii productive în general. Pentru Marx, munca productivă este orice muncă ce creează plusvaloare, indiferent de locul în care este desfășurată — fie într-o fabrică de mezeluri, fie într-o instituție educațională (precum o școală)²² — și indiferent dacă întreprinderea este privată sau de stat²³. În schimb, conform lui Popov, doar munca fizică, în special munca muncitorilor din fabrici, este considerată productivă. Dacă o persoană este angajată de un capitalist pentru a tăia arbuști, este considerată muncitor productiv (proletar); însă dacă este angajată de un patron de frizerie pentru a tunde părul, nu este considerată

²⁰ M.V. Popov. *Despre fascismul pentru export*.

²¹ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 6.

²² K. Marx, F. Engels. *Opere*, vol. 23, pp. 513–523.

²³ *Ibid.*, vol. 20, p. 275.

muncitor productiv și nici proletar²⁴.

Acestea sunt cele mai evidente distorsionări promovate de Popov și cei asemenea lui. Înțelegerea lor ne oferă un indiciu esențial pentru a descifra distorsionările promovate de Vektor și, parțial, de LC. Această înțelegere ne permite să construim o atitudine corectă față de istoria URSS, a țărilor socialiste, precum și față de realitatea actuală, atât la nivel global, cât și din Rusia. Verificarea dogmelor teoretice ale lui Popov & Co. ne permite să concluzionăm cu precizie științifică faptul că aceștia reprezintă, în realitate, o mică burghezie care deghizează neohegelianismul stângist în marxism și tacticile lor politice mic-burgheze în comunism.

Troțkiștii pot fi incluși în următorul grup. Și nu doar cei evidenți, ci și cei care se ascund în spatele lui Stalin sau în spatele necesității de a da uitării conflictul dintre Troțki și Stalin.

Mai întâi, trebuie să înțelegem ce este troțkismul. Dușmanii noștri nu conțin să repete și să răspândească definiția mea a troțkismului, pe care am oferit-o într-un chat public, atunci când o persoană din Smolensk a pus această întrebare. Conform acelei definiții, troțkismul este anarhism care servește imperialismului sub aparența comunismului. Încă susțin această definiție, deoarece redă cu acuratețe esența troțkismului, pe baza unei examinări aprofundate a istoriei și dezvoltării sale. Aceasta este cea mai corectă definiție a troțkismului.

Explicarea acesteia nu este deloc dificilă. Să o descompunem în ordine inversă. Troțkiștii par a fi comuniști, ba chiar mai revoluționari decât bolșevic-leniniștii. Nimeni nu poate contesta acest lucru. Apoi, este un fapt dovedit că Troțki și colaboratorii săi au avut legături cu serviciile secrete străine și au primit finanțare din partea acestora²⁵, ceea ce indică muncă directă în slujba imperialismului²⁶.

Deși nu considerăm neapărat că troțkiștii moderni sunt finanțați de Kremlin sau de surse străine și nici nu avem dovezi concrete care să susțină vreo astfel de afirmație, acest lucru, în fond, nici nu contează. Prin acțiunile lor,

²⁴ Vezi critica popovismului în această privință în notița noastră „De ce profesorii sunt muncitori productivi” (Ș. Mammaev, G. Magomedov).

²⁵ Vezi raportul proceselor judiciare: *Cazul blocului terorist troțkist-zinovievist* (19–24 august 1936); *Cazul blocului troțkist antisovietic* (23–30 ianuarie 1937); *Cazul blocului dreptiștilor și troțkiștilor antisovietici* (2–13 martie 1938).

²⁶ Cercetările moderne confirmă autenticitatea proceselor de la Moscova. Vezi: G. Furr. *The Moscow Trials as Evidence*, Red Star Publishers, 2018; G. Furr. *The Fraud of the Dewey Commission: Leon Trotsky's Lies*, Red Star Publishers, 2018; G. Furr. *Trotsky's 'Amalgams'*, Erythros Press and Media, LLC, 2019; G. Furr. *New Evidence of Trotsky's Conspiracy*; G. Furr. *Leon Trotsky's Collaboration with Germany and Japan*, Erythros Press and Media, LLC, 2017.

prin ideologia lor și prin modul în care o aplică, aceștia contribuie la menținerea imperialismului capitalist și a dictaturii burgheze. Ei sunt, de fapt, unul dintre cei mai puternici piloni ai dictaturii burgheze. În sfârșit (dar primul punct de pe listă), de ce anarhism? Pentru că încorporează caracteristici mic-burgheze, concentrând toate dogmele micii burghezii (precum teoriile antimarxiste despre birocratie, socialism și formațiunea social-economică din URSS), alături de trăsături precum descentralizarea, impunerea voinței unei minorități sau a unui individ asupra majorității, rezistența față de disciplină și tendințele de egoism și vanitate.

Dintre organizațiile deschise troțkiste, se remarcă RWP (Partidul Revoluționar al Muncitorilor) și IMT (Tendința Marxistă Internațională). Ambele organizații sunt remarcabil de incompetente din punct de vedere teoretic, lipsindu-le chiar și cunoștințele de bază despre lucrările idolului lor, Troțki. Devizele lor sunt „activism de dragul activismului” și „cantitate de dragul cantității”. Aceste organizații sunt instabile din punct de vedere organizatoric. Ele sunt relativ numeroase, atrăgând cele mai marginalizate tipuri de tineri (mic-burghezi, umiliți, oprimați). Nu ne vom opri prea mult asupra lor, deoarece natura lor este clară pentru oricine este cât de cât alfabetizat teoretic.

Ceea ce este mai interesant este tipul de troțkism care a devenit foarte răspândit în ultima vreme. Este acel fel de troțkism care încearcă să se ridice deasupra conflictului dintre Stalin și Troțki, prezentând acest conflict ca fiind unul non-clasic, personal, și susține că amândoi au fost buni și amândoi au avut greșeli. La vremea respectivă, Troțki încerca să facă același lucru prin crearea blocului antipartinic din august, în care a încercat să-i împace pe Lenin (bolșevici) și pe Martov (menșevici), pentru a se ridica deasupra lor, deasupra celor două clase opuse, a liniilor lor opuse. În realitate, această poziție supra-clasă a sa, ca orice poziție supra-clasă în general, este de natură clasistă, mai exact, este mic-burgheză.

Antemenționatul LeninCrew este hotărât să-i împace pe Stalin și Troțki. Recent, liderul lor, Sarabev, a publicat o carte intitulată „Troțki, Stalin, comunism”. Una dintre concluziile trase este că „Ambele grupuri principale, subiectiv și obiectiv, apărau cursul de întărire a dictaturii proletariatului și de construire a socialismului, dar aveau divergențe în metodele de atingere a acestor obiective. Înclinația mic-burgheză din cadrul partidului bolșevic era reprezentată de grupul Buharin, care îl includea pe Stalin și susținătorii săi înainte de 1928. Opoziția de Stânga a avut dreptate în majoritatea problemelor legate de critica PCÎR(b) în timpul anilor NEP, deși așteptau prea mult de la mișcarea revoluționară globală și nu erau pregătiți pentru o dezvoltare prelungită și izolată a URSS”. Faptele pe care Sarabev & Co. le consideră

false — în mod specific, colaborarea troțkistă cu serviciile de informații străine — demontează complet absurditățile lui Sarabeev despre faptul că Stalin și Troțki ar reprezenta aceeași clasă.

Este crucial să subliniem aserțiunea că ei reprezintă aceeași clasă proletară. Sarabeev, ca un tipic mic-burghez, își proiectează tendințele mic-burgeze asupra proletariatului, crezând că în cadrul acestei clase (clasa pentru sine, conștientă de interesele sale și reprezentată de indivizi care le apără) există un spectru la fel de larg de opinii ca în rândul micii burghezii. Nu, spre deosebire de mica burghezie, proletariatul nu demonstrează o varietate de opinii, ci o unitate care se manifestă în coeziunea pozițiilor avangărzii sale. Acest adevăr a fost dovedit de întregul curs al dezvoltării istorice.

Un alt visător, Andrei Rudoi, fondatorul și conducătorul proiectului Vestitorul Furtunii, a publicat un videoclip intitulat „Adevăratul Troțki”, în care afirmă că materialele documentate care indică colaborarea lui Troțki cu serviciile secrete germane ar fi fabricate. Nici Sarabeev, nici Rudoi nu au realizat vreo analiză istorică pentru a susține afirmația că materialele furnizate de cele trei procese de la Moscova sunt false. Singura lor bază pentru a considera aceste materiale drept frauduloase este prejudecata lor față de sistemul lui Stalin de aplicare a legii, despre care susțin că transforma orice critic al lui Stalin într-un troțkist, dușman al poporului sau ceva similar. Spicka, care s-a separat de LeninCrew (LC), a păstrat aceeași atitudine față de Stalin și Troțki. Alte grupuri marginale, precum StationMarx, legat de Uniunea Marxiştilor, și un alt grup desprins numit „The New Red”, nu merită o atenție specială, întrucât nu oferă nimic demn de analizat — doar platitudine și gol în ceea ce privește cunoașterea.

În aceeași categorie poate fi inclusă și comunitatea Păstrează Cursul, deoarece, în ciuda documentarelor lor despre fascism, aceștia adoptă poziții anticomuniste. Mai exact, se concentrează pe apărarea troțkistului Hrușciiov și a perioadei burghezo-imperialiste a URSS, care a durat din 1953 până în 1991. Această situație este similară cu cea a cuiva care creează documentare despre fascism, dar în același timp apără regimul lui Franco și Spania franchistă. Cele două cazuri sunt perfect comparabile. Dacă troțkismul poate fi considerat o formă de anarhism care servește imperialismului sub masca comunismului, fascismul este același lucru, doar că fără masca comunismului. Astfel, fascismul este anarhism subordonat imperialismului, lipsit de orice aparență comunistă.

În cele din urmă, a treia formă de troțkism este troțkismul care se ascunde în spatele lui Stalin. Această formă de troțkism se numește stalinism. Este cea mai răspândită. În trecut, troțkismul obișnuia să se ascundă în spatele numelui lui Lenin. În prezent, troțkismul și-a schimbat tactica și se ascunde

în spatele lui Stalin, afirmând chiar că Troțki a fost un revizionist. Acest tip de troțkism este susținut constant de grupul Politsturm și de mai multe alte grupuri staliniste²⁷. Partidul Maoist Rus (PMR) se încadrează, de asemenea, în această categorie.

Ce este troțkist în cazul acestor grupuri? Faptul că, fără să-și dea seama, stau pe poziția că în URSS nu a existat luptă de clasă după 1936 și că ei se concentrează nu pe lupta de clasă, ci pe birocrație. Dacă în viziunea lui Troțki birocrația a preluat puterea și a condus încă de la mijlocul anilor 1920, staliiniștii văd același lucru întâmplându-se, dar doar după moartea lui Stalin. Pentru că, nu-i așa, în URSS nu mai exista burghezie. Pentru că ea fusese expropriată la mijlocul anilor 1930. Această poziție, într-o formă sau alta, este comună tuturor troțkiștilor. Pentru toate marile grupuri troțkiste rusești, dictatura proletariatului a existat pe toată durata existenței URSS, doar că troțkiștii „clasici” afirmă că a fost sub forma unui stat muncitoresc deformat, iar pentru troțkiștii conciliatori, la fel ca și pentru staliiniști, ea a fost întotdeauna o dictatură a proletariatului în sensul propriu.

În esență, poziția Politsturm cu privire la înțelegerea istoriei URSS este identică cu cea a lui Ziuganov, doar că presărată cu o notă mai revoluționară. Este suficient să compari datele și motivele contrarevoluției oferite de Ziuganov și de Politsturm ca să vezi că sunt absolut identice în conținut.

Lipsa înțelegerii dictaturii proletariatului — cum arată ea în realitate și ce implică — este o poziție kautskistă comună care unește toate formele de troțkism. Lenin avea perfectă dreptate când afirma că înțelegerea dictaturii proletariatului este ceea ce diferențiază marxistul de un liberal obișnuit, indiferent de ce straie roșii își pune acesta pe el.

Astfel, oportunismul modern are câteva forme principale: hegelianismul de stânga, troțkismul clasic, troțkismul conciliator și stalinismul. Toate aceste forme sunt în egală măsură opuse marxismului și ostile intereselor revoluției comuniste. De asemenea, merită subliniat că nu putem trasa linii clare de separație între ele; aceste forme se pot combina, pot intra în contact, pot prelua argumente unele de la altele etc.

Aceasta este, în linii mari, fața mlaștinii stângiste. I-am expus dogmele teoretice și tocmai de aceea noi ne aflăm pe poziții opuse, pe pozițiile comunismului științific. Toate aceste forme de oportunism nu sunt doar un fenomen

²⁷ Nota traducătorului — În limba rusă, cuvinte diferite sunt folosite pentru a desemna termenul „stalinist”. Unul dintre ele este exact așa, сталинист („stalinist”). Celălalt este сталинец, care înseamnă „omul lui Stalin”. Redacția Marxist Science folosește acest al doilea termen pentru a se diferenția de cei care se autointitulează staliiniști. Folosirea termenului „stalinist” ca peiorativ împotriva revizionistilor poate fi tratată ca și cum termenul ar fi pus între ghilimele, astfel: „... și alte câteva grupuri «staliniste»”.

rusesc. Ele sunt răspândite în întreaga lume, iar criticarea lor este esențială pentru comuniștii din toate țările. Un cititor curios, care nu a înțeles pe deplin ce s-a spus la început, ar putea întreba: „Ce legătură are asta cu construirea unui partid?”. Are absolut totul de-a face cu asta, deoarece fără o înțelegere clară a oportunistului și revizionismului modern este imposibil să formăm membri cu adevărat educați ai viitorului partid comunist. Verificarea dogmelor teoretice ale stângii este o cerință esențială a leninismului, pe care am îndeplinit-o și o vom îndeplini mereu.

★ ★ ★

În ceea ce privește legătura dintre comunism și mișcarea muncitorească, există două puncte esențiale. Primul dintre acestea este consolidarea calitativă a comuniștilor, în sensul pregătirii lor teoretice. S-a vorbit mult despre importanța teoriei și s-au scris numeroase lucrări și articole pe acest subiect. Însă una este să vorbești și alta este să acționezi, iar din acest punct de vedere nu trebuie să permitem o ruptură între poziția noastră privind importanța teoriei și aplicarea concretă a acestei poziții, adică formarea de comuniști competenți.

V.I. Lenin, urmându-l pe F. Engels, a subliniat pe bună dreptate că lupta teoretică este una dintre formele luptei de clasă, iar în prezent această formă are o importanță crucială. Trebuie să implicăm toți membrii cercurilor, toți comuniștii pe frontul acestei lupte, astfel încât să participe direct. Grupările burgheze și mic-burgheze nu pierd vremea: ele răspândesc constant „teoriile” și „învățăturile” lor, reproducând astfel propria psihologie și cultură în rândul maselor. De aceea, lupta teoretică și, mai ales, critica pozițiilor burgheze și mic-burgheze, inclusiv a celor revizioniste, este o obligație pentru toți comuniștii. Avem publicații proprii, avem toate condițiile necesare pentru editare, îi învățăm pe membrii noștri aceste lucruri — trebuie doar să-și dorească să le facă. Trebuie să producem și să reproducem, la o scară tot mai mare, propria noastră psihologie, cultură și mod de gândire, și prin aceasta să atragem oameni în rândurile noastre.

În acest moment, lupta de clasă pe frontul teoretic se desfășoară în următoarele direcții:

- a) În chestiunea înțelegerii sensului real al dictaturii proletariatului — că această dictatură trebuie exercitată de fiecare muncitor, că rolul conducător al partidului este temporar și trebuie să dureze doar o perioadă scurtă după preluarea puterii. Revizionismul face tot posibilul să dilueze înțelegerea dictaturii proletariatului, reducând-o exclusiv la conducerea partidului comunist sau negând chiar și rolul inițial al partidului.

- b) În înțelegerea istoriei construirii socialismului în țările socialiste, în primul rând în URSS. Este necesar să înțelegem clar că URSS a avut două perioade istorice foarte diferite, aflate în opoziție, și că din 1953 URSS a fost o dictatură burgheză bonapartist-fascistă (anarhistă) și imperialistă.
- c) În înțelegerea faptelor legate de falsificarea documentelor în URSS, care au servit pentru a păta imaginea dictaturii proletariatului. Anumiți istorici de stânga recunosc existența falsificărilor de documente în perioadele lui Hrușciiov și Gorbaciov (de exemplu, E. Spițin), dar nu merg mai departe. În acest sens, susținem „Mișcarea Grupului Antipartinic din 1957” și considerăm importante lucrările lui P. Balaev, în ciuda stilului său de scriere și a divergențelor teoretice majore dintre noi.
- d) În problema înțelegerii economiei politice a capitalismului, socialismului și comunismului. Trebuie să fim capabili să distingem toate teoriile revizioniste și burgheze despre capitalism și comunism și să scoatem la lumină teoria marxistă, dezvoltând-o în continuare. După clarificarea economiei politice științifice a capitalismului și comunismului, trebuie să realizăm studii privind imperialismul mondial și rus contemporan. Direcția acestor cercetări a fost deja stabilită și se lucrează la colectarea datelor.
- e) În problema înțelegerii claselor, a luptei de clasă și a materialității idealului în general. Înțelegerea materialității idealului este esențială pentru a înțelege corect obiectele și evenimentele reale, pentru a înțelege dialectica realității în sine. Lipsa înțelegerii materialității idealului duce la concluzii idealiste.
- f) În problema metodologiei comunismului și științelor pozitive, în înțelegerea opoziției dintre marxism și filozofie — orice filozofie, oricât de „marxistă” ar pretinde ea că este. Dacă nu suntem capabili să răspândim punctul nostru de vedere în această privință, totul se prăbușește, deoarece baza cercetării științifice corecte și a tacticii politice corecte constă în stăpânirea metodei dialectice a lui Marx.

2.2 Examinarea dogmelor organizatorice ale mișcării stângiste

Principiul de bază al structurii organizatorice a oricărei mișcări comuniste este centralismul democratic. S-ar părea că această teză, justificată istoric,

este ușor de înțeles. În realitate, însă, toate grupările menționate anterior cu denumiri precum „comunist” sau „al clasei muncitoare” (adică organizații stângiste, noncomuniste) ignoră complet acest principiu și nu îl aplică, înlocuindu-l cu anarhismul sau cu centralismul birocratic, care, în esență, este același anarhism, dar răsturnat pe dos.

Cum putem recunoaște acest anarhism prezent în multe organizații stângiste? În primul rând, prin negarea conducerii centralizate a tuturor structurilor de bază și a altor instanțe de către un organ central, lucru care, chiar dacă nu e afirmat deschis, totuși se practică. Centralismul democratic nu presupune o autonomie vastă pentru structurile de bază și nici posibilitatea ca acestea să-și definească propria structură și tactică, așa cum își imaginează „Noii Roșii” și alți anarhiști²⁸. Dimpotrivă, toate structurile de bază și instanțele organizației trebuie să aibă o singură structură internă și să aplice o tactică unitară, cu posibilitatea de adaptare la condițiile locale. În al doilea rând, anarhismul respinge principiile subordonării minorității față de majoritate și ale unității și unanimității, permițând crearea de fracțiuni și grupuri în interiorul organizației. Aceste principii anarhiste au fost criticate și demolate de leninism de mult, fiind considerate antiștiințifice și antidemocratice. În al treilea rând, anarhismul consideră că principiile organizatorice sunt irelevante și că nu trebuie cunoscute pe de rost și urmate. Centralismul democratic, în opoziție cu anarhismul, presupune respectarea fermă și necondiționată a prevederilor Cartei și a deciziilor instanțelor locale și superioare ale organizației. În al patrulea rând, trăsătura generală a anarhismului este înlocuirea criticii constructive (pe care se bazează centralismul democratic) cu conflicte constante și criticism (critică de dragul criticii). Centralismul democratic presupune că critica trebuie să fie deschisă, să nu fie făcută pe la spate și să conducă întotdeauna la un rezultat pozitiv. Toate aceste teme au fost tratate de mult, așa că nu vom insista asupra lor.

Tendința cea mai răspândită astăzi este centralismul birocratic, care, așa cum s-a mai spus, este anarhismul răsturnat pe dos. La exterior, se manifestă printr-o tentativă de a copia denumirile și imaginea trecutului, o încercare de a umple organizația cu tot felul de „Comitete Centrale”, „Birouri Politice”, „Președinți” și așa mai departe. Ceea ce contează însă nu sunt denumirile și titlurile, ci, în primul rând, faptul că toate aceste Comitete Centrale, Birouri Politice etc. au fost create de bolșevici pe măsură ce organizația lor s-a dezvoltat. „Uniunile de Luptă” și „Uniunile Muncitorilor” nu au inventat pentru ele însele asemenea organe și denumiri, deși aveau legături mult mai strânse cu mișcarea muncitorească decât avem noi și deși aveau mai mulți membri.

²⁸ Vezi principiile organizatorice ale „Uniunii Marxștilor”.

Numai după formarea partidului a apărut CC, și numai în timpul revoluției a apărut Biroul Politic. În al doilea rând, tentativa de a copia aspecte exterioare ale trecutului este copilăroasă (mic-burheză) și trădează lipsa muncii teoretice conștiente, iar consecința este târârea unor categorii ale trecutului în vremurile moderne.

Prin structura sa internă, centralismul birocratic se reduce la absența de facto a alegerii instanțelor superioare de către cele inferioare și la absența subordonării minorității față de majoritate. În loc de asta, persoanele „responsabile” sunt numite „de sus”, iar majoritatea este subordonată unui grup restrâns de persoane, care se numesc „lideri”. Marx a avut perfectă dreptate când a spus că „numărul este hotărâtor numai atunci când masa este organizată și acționează în cunoștință de cauză”²⁹. Singurul conducător al comuniștilor și al tuturor muncitorilor este cunoașterea, nu persoanele izolate. Nu negăm rolul personalităților, dar orice comunist trebuie să înțeleagă că nu există personalități de neînlocuit, că liderii sunt întotdeauna înlocuibili, deoarece oricine poate atinge un anumit nivel de cunoaștere teoretică și organizatorică. Mai mult, tocmai substituibilitatea liderilor determină dacă comunismul poate supraviețui și se poate reproduce (desigur, pot exista momente în care încă nu există cadre potrivite). Masele muncitoare și comuniștii nu au nevoie de conducători personali, ci de o organizație puternică și solidă, ghidată de cunoaștere. În epoca lui Lenin și Stalin erau excepțional de puțini tovarăși avansați teoretic, iar masele muncitoare aproape că nu aveau posibilitatea de a se ridica la nivelul lui Lenin, Stalin, Sverdlov, Kalinin etc.³⁰ Astăzi, această posibilitate există, și trebuie să respingem pe oricine se consideră un nou Lenin sau Stalin, pe oricine se vede drept un lider etern și tratează cu aroganță restul oamenilor. Orice comunist, chiar și cel mai bine pregătit, trebuie să-și amintească întotdeauna: oricât de bine am face ceva, există mereu alții care pot face mai bine, și nu trebuie niciodată să ne punem deasupra celorlaltora. În mișcarea stângistă vedem următorul peisaj: o masă de „conformiști” și câteva persoane cu un simț exagerat al propriei importanțe, care

²⁹ Ibid., vol. 16, p. 13.

³⁰ I.V. Stalin a explicat principala cauză a tendințelor de glorificare a liderului în rândul maselor: „Eliberarea de exploatare este un lucru foarte important, iar masele o sărbătoresc în felul lor. Ele pun totul pe seama mea, ceea ce, desigur, nu este adevărat. Ce poate face un singur om? Ei văd în mine un concept colectiv și aprind un foc de entuziasm vițelesc în jurul meu... Poporul nostru este încă în urmă din punct de vedere al culturii generale, motiv pentru care exprimările bucuriei se manifestă așa” (I.V. Stalin. Interviu cu Lion Feuchtwanger, 8 ianuarie 1937). În condițiile moderne, sarcina noastră nu este să profităm de pe seama înapoierii culturale și să ne închipuim lideri, ci să luptăm împotriva înapoierii culturale a oamenilor și să facem din cunoaștere singurul lor conducător.

se cred lideri de neînlocuit. Aceștia au aruncat la gunoi principiul „Niciun salvator de sus nu ne va elibera, n-avem credință în regi sau nobili, cu mâna noastră dreaptă trebuie să sfărâmăm lanțurile”.

Conducătorul oricărei instanțe trebuie, în primul rând, să se preocupe de pregătirea unei persoane care să îl poată înlocui complet (și, ideal, nu doar o singură persoană, ci mai multe). Sarcina cercurilor nu este doar de a forma cadre calificate teoretic, ci și de a construi o organizație de cadre calificate. Fiecare comunist trebuie să fie capabil să conducă și, din acest punct de vedere, trebuie să stabilem mai devreme sau mai târziu un sistem care să permită o rotație constantă, fără tulburări, în care toți comuniștii să conducă, pe rând, instanțele și organizația. Acesta este sensul centralismului democratic proletar, acesta este prototipul viitoarei dictaturi a proletariatului.

Aceasta este o chestiune practică. Situația este ușor diferită în privința organelor teoretice, adică a redacției. Problemele teoretice nu se pot rezolva prin vot, alegeri etc. Soluția unei probleme teoretice poate fi găsită doar prin cercetare științifică. Nu putem afla prin vot dacă în URSS a existat dictatura proletariatului după 1953. În plus, structura redacțională include și redactori-cercetători specializați în diverse componente ale marxismului (economie politică, psihologie, teorie politică, cultură proletară etc.). Fiecare dintre ei își cunoaște foarte bine domeniul. Principiul înlocuirii continue nu se aplică aici și nici nu este nevoie. Organul de conducere principal trebuie să aleagă (cu drept de revocare) redactorul-șef, care este cel mai educat în marxism, în toate componentele sale, și care să coordoneze munca întregii redacții, asigurând conducerea teoretică corectă a organizației. Acest principiu este aplicat în mod consecvent în organizația noastră.

Unele grupuri neohegeliene au tendința de a sistematiza principiul centralismului birocratic într-o teorie, de a transforma centralismul birocratic spontan într-unul conștient. Aici vorbim despre o teorie care a apărut acum 10 ani și care este apărută de Prorîv și LeninCrew, anume teoria centralismului „științific” (CȘ).

Să luăm în considerare conceptul de CȘ așa cum este el prezentat de LC. Lucrarea lor principală dedicată CȘ este „Manifestul Centralismului Științific”, publicată pe 6 aprilie 2020 (și de atunci fiind actualizată în mod regulat). Lucrarea începe cu o critică la adresa stângii moderne, iar acuzația principală care li se aduce este că, din punct de vedere teoretic, sunt analfabeți. Teza principală dezvoltată de-a lungul lucrării este următoarea: „Partidul Comunist ar trebui să fie condus de cei care au o înțelegere profundă a teoriei, care pot dezvolta teoria și care pot aplica teoria în practică”. Urmează apoi o critică la adresa „părintelui” LC, adică a grupării Prorîv, care, se spune, ar avea un „centralism științific” greșit. La prima vedere, „Manifestul” pare să

afirme lucruri corecte: comuniștii nu au nevoie de spontaneitate, de accent pe spontaneitate, ci de o luptă conștientă bazată pe supremația științei. Totuși, inclusiv aici, se face o gravă eroare idealistă. Într-adevăr, „fără teorie revoluționară nu poate să existe nici mișcare revoluționară”. Dar de unde poate proveni această „teorie revoluționară”? LC consideră teoria într-un vid sferic, fără nicio legătură cu ceea ce determină dacă cineva posedă teoria comunistă. Problema mișcării de stânga este, într-adevăr, faptul că e dominată de analfabetism teoretic. Dar poate fi această mișcare salvată pur și simplu prin studiul teoriei, prin ridicarea nivelului propriu de alfabetizare teoretică? Ce factor este responsabil pentru acest analfabetism teoretic? O simplă lipsă de dorință de a studia teoria și de a recunoaște rolul științei? Cu siguranță nu. Trebuie realizat că nu analfabetismul teoretic explică eșecul de clasă și politic al stângii, ci dimpotrivă, acest analfabetism este el însuși rezultatul inevitabil al poziției sale de clasă politică, mai precis, al poziției sale mic-burgeze. Această poziție de clasă nu poate fi schimbată pur și simplu prin ridicarea nivelului de alfabetizare teoretică, deoarece nivelul teoretic în sine este condiționat de această poziție. Nu vorbim, desigur, despre persoanele care încă nu și-au format o convingere, despre tinerii care abia acum se interesează de comunism și în care lupta de clasă încă are loc. Desigur, în cazul acestor persoane, o poziție științifică corectă, cunoașterea și alfabetizarea duc — și nu pot să nu ducă — la o apartenență de clasă proletară, în timp ce o poziție ideologică sau un amestec de ideologie și știință duce la o apartenență de clasă burgheză. Când vine vorba însă de grupuri și organizații politice sau cvasi-politice serioase din zona stângii, toate sunt de caracter mic-burghez. Este anume acest caracter cel care determină faptul că ele nu pot fi a priori alfabetizate în marxism, ci pot doar repeta și reproduce tot felul de dogme și, în cel mai bun caz, să aibă în minte multe informații învățate, dar prezentate într-o formă ideologică, care nu corespunde cunoașterii și alfabetizării reale în marxism.

Pornind de la premisa că o organizație comunistă poate fi construită doar pe baza supremației științei, LC a considerat următoarea afirmație a lui V. Po-dguzov (liderul Prorîv) ca fiind rațională:

„[Trebuie să] respingem democratismul în construirea organizației, să înlocuim alegerile cu cooptarea în conducere a celor mai competenți marxiști, să ne îndreptăm propaganda celei mai avansate intelectualități și muncitorimi.”

Apoi:

„Ne aflăm încă în condițiile în care puținii comuniști conști-enți, care muncesc din greu la autoeducarea lor, sunt târâți în

mlaștina stângistă a activismului și a pălăvrăgelii. Ei se alătură partidelor și organizațiilor nominal comuniste, în cadrul cărora își irosesc eforturile încercând să lupte pentru ideile lor: la orice vot, majoritatea analfabetă îi înfrânge grație procedurilor democratice, răsfățându-și ignoranța și având încredere în confirmările liderilor. Pentru un comunist, este practic imposibil să ajungă în poziții de conducere.

Singurul lucru care le mai rămâne comuniștilor este respingerea principiului democratic de organizare, respingerea centralismului democratic.”

Premisă majoră Puținii comuniști conștienți se alătură partidelor nominal comuniste.

Premisă minoră La orice vot, majoritatea analfabetă îi înfrânge folosind proceduri democratice.

Concluzie Așadar, trebuie să respingem principiul democratic de organizare.

În primul rând, de ce ar intra puținii comuniști conștienți în partide nominal comuniste? Dacă ei consideră că aceste partide, în care majoritatea analfabetă învinge, sunt cu adevărat comuniste, atunci ei înșiși nu sunt comuniști conștienți. În al doilea rând, cine trebuie să respingă principiul democratic de organizare? Aceste partide „comuniste”, doar pentru că comuniștii conștienți fac parte din ele? Sau, comuniștii conștienți trebuie să creeze propria lor organizație care respinge democratismul? Ei bine, în cel de-al doilea caz, nu există niciun motiv să respingem democratismul: ei au fost reduși la tăcere doar în partide dominate de o majoritate analfabetă. Dar, în acest caz, ei ar fi înconjurați doar de tovarăși conștienți, care formează majoritatea absolută. Să schimbăm primele două premise: 1) puținii comuniști conștienți își creează propria organizație comunistă; 2) la orice vot, linia acestor comuniști conștienți este acceptată prin decizia majorității absolute. Concluzie: nu există motive să respingem democratismul într-o organizație care este compusă în majoritate din comuniști.

Atunci când dau ca exemplu situația organizațiilor „comuniste”, LC proiectează concluziile desprinse din acel exemplu asupra organizațiilor create de comuniști conștienți. Acesta este doar un alt exemplu de concluzie irelevantă (ignoratio elenchi) — eroarea logică ce încalcă principiul legii identității. Cu alte cuvinte: transpunerea unui exemplu din organizații în care majoritatea este analfabetă într-o organizație cu o majoritate conștientă și alfabetizată.

Dacă trecem de la logică la dialectică, atunci trebuie să spunem că orice principiu de organizare este derivat din caracterul de clasă al mișcării. În

timp ce critică LC, Politsturm reduce totul la linia teoretică a organizației și declară principiul centralismului democratic ca fiind derivat din aceasta:

„Problema acestor organizații și cauza oportunismului lor nu rezidă nici în principiul organizatoric ca atare, și nici în utilizarea democratismului. Problema lor este fundamentul teoretic.

Aceste partide nu folosesc știința și nu sunt materialist dialectice în esență. Baza lor ideologică este formată din metafizică, pozitivism, scolasticism, demagogie, speculație etc., precum și ignoranță și tot ceea ce, sub o formă sau alta, constituie esența oportunismului. De aici derivă toate problemele: o viziune caracteristică asupra organizării Partidului Comunist, viziuni vulgare despre democratism, denaturări ale CD în sine, oportunism, erori tactice etc.”

Totuși, inclusiv această poziție umbrește factorul decisiv, din care derivă atât principiile organizatorice, cât și cele teoretice. Acest factor este esența de clasă a organizației. Dacă organizația este proletară prin natura sa de clasă, atunci linia sa teoretică va fi proletară, adică bazată pe aplicarea metodei dialectice a lui Marx în cercetarea și transformarea realității. La fel, principiul structurii organizatorice — centralismul democratic proletar.

Aici va trebui să dezvăluim cele trei componente care sunt necesare oricărui marxist.

2.2.1 Integritatea de clasă proletară

Această integritate cuprinde neapărat următoarele trăsături:

- a) Dragostea față de viață, dar și disponibilitatea de a o sacrifica pentru interesele organizației. Da, întocmai a o sacrifica. Aceasta înseamnă că persoana trebuie să aibă curaj, să aibă un simț al demnității. Spre deosebire de comuniști, stângiștii sunt fie prea lași, gata să trădeze orice datorie serioasă în favoarea propriului lor ego, fie nu prețuiesc deloc viața și sunt pregătiți să o lase în urmă din cauza unor probleme insignifiante și complexe psihologice. Pentru un comunist, dragostea față de viață (nu față de acea viață egoistă și mizerabilă, ci față de viața unei ființe umane sociale și politice) înseamnă altruismul comunistului, pregătirea de a ajuta moral și material cauza comună și pe toți tovarășii.

- b) Atitudine prietenoasă, respectuoasă și umană față de tovarăși, dar ură fără milă față de dușmanii de clasă — față de burghezie și de revizionis-tii de toate felurile. Comuniștii nu au reguli abstracte precum „liber-tate, egalitate, fraternitate”. Pentru comuniști, principiul de clasă este primordial, este principiul definitoriu și decisiv. De aceea ei (noi) nu propovăduiesc libertate, egalitate și fraternitate pentru toți: aceasta este, în esență, o lozincă burgheză.
- c) Substanță morală și colectivism. Substanța morală a unui comunist este capacitatea sa de a vedea în orice mică datorie o etapă necesară pentru atingerea scopului final, pentru implementarea comunismului. Spre deosebire de comuniști, stângiștii nu au substanță morală și irosesc cea mai mare parte a vieții, eforturilor și capacităților lor fără niciun beneficiu social sau politic. Capacitatea de a combina organic interesele personale cu cele sociale, de a transforma interesul social în interes personal, reprezintă colectivismul, care este fundamentul personalității comuniste.
- d) Patriotism și internaționalism proletar. În societatea modernă, doar comuniștii sunt cu adevărat patrioți, doar ei pot iubi și chiar iubesc Patria Mamă, doar ei au adevăratul sentiment al mândriei naționale. Gunoiul stângist fie înlocuiește patriotismul cu social-șovinismul, fie ia partea ideologiei reacționare a cosmopolitismului, considerându-se a exista în afara națiunilor, în afara țărilor. Patriotismul adevărat înseamnă a încerca și a întemeia în propria țară un tip de stat care să deschidă toate oportunitățile pentru înflorirea acelei țări. Un astfel de tip de stat nu poate fi decât dictatura de clasă a proletariatului.
- e) Simțul datoriei și responsabilității. Simțul datoriei morale față de ve-chile generații ale revoluției (față de bolșevici, de comunarzi etc.) și față de tovarăși, față de colectivul propriu, este trăsătura cea mai impor-tantă a oricărui comunist. Stângistul intră în colective doar cu scopul creșterii personale; nu îi pasă de ceilalți membri ai colectivului, ci îl interesează doar autoeducarea sau propria sa autoritate. Comunistul înțelege necesitatea îndeplinirii tuturor datoriilor sale în cadrul colec-tivului. Nu trebuie să uităm că marxismul este umanism social, este știința care studiază și practică umanizarea umanității. Astfel, orice comunist trebuie să aibă o atitudine umană față de tovarăși, trebuie să transforme colectivul său modern în prototipul viitorului comunism.
- f) Modestie. Niciunui comunist nu îi este permis să își supraestimeze pro-pria personalitate, să se considere superior tovarășilor săi, să se creadă

un nou lider și să încerce să-și construiască propria autoritate. Comunismul este incompatibil cu sentimentul de importanță personală, cu egoismul și cu egocentrismul. Acestea din urmă sunt cele mai reacționare trăsături ale societății moderne, cu care toți stângiștii sunt infectați.

Acestea sunt doar câteva dintre cele mai importante principii proletare. Aceste principii nu pot fi dobândite printr-o lectură asiduă sau prin creșterea propriei alfabetizări teoretice: ele se formează în cursul educației sociale a unei persoane, în cursul formării sale ca persoană. De îndată ce personalitatea este suficient de formată, nu mai este posibil să se eradicizeze anumite principii ale sale, ci doar să fie modificate. Prin urmare, fiecare tânăr comunist este obligat să lucreze și să coopereze în cadrul colectivelor comuniste pentru a-și forma aceste principii. Capitalismul ne inoculează încă din copilărie principii opuse acestora, iar numai unii oameni primesc de la părinți o educație normală, trăsături morale și psihologice înalte. Anume pentru acești oameni este cel mai ușor să devină comuniști, cel mai ușor să-și dezvolte principiile de clasă (proletare) deja inerente lor. Indiferent cât de alfabetizat teoretic ar fi cineva, indiferent cât de bine ar fi citit el operele fundamentale ale lui Marx, Engels și Lenin, el nu poate deveni un marxist fără aceste principii. Fără ele, toată cunoașterea umană în marxism devine un obiect de cumpărare și vânzare, marxismul se transformă inevitabil într-o marfă. Un exemplu în acest sens este Karl Kautsky, care avea cunoștințe extrem de aprofundate în marxism, însă nu posedă deloc aceste principii; el posedă principii de clasă burgheze. În consecință, el a transformat marxismul într-o marfă. Iar toate pervertirile teoretice ale marxismului din partea lui Kautsky nu provin din lipsa cunoștințelor, ci doar din principiile sale de clasă burgheze.

„Nu trebuie să uităm că Kautsky îl știe pe Marx aproape pe de rost, că, judecând după toate scrierile lui Kautsky, el are la masa de scris sau în capul său o serie de sertărașe în care tot ce a scris Marx este rânduit cât se poate de ordonat și de comod pentru citare...

... Cum se explică această monstruoasă denaturare a marxismului de către Kautsky, acest bucher întru marxism? Dacă e să vorbim despre bazele filozofice ale acestui fenomen, totul se rezumă la substituirea dialecticii prin eclectism și sofistică. Kautsky este mare meșter în astfel de substituiri. Dacă e să vorbim din punctul de vedere al politicii practice, totul se reduce la slugărnicie față de oportuniști, adică, în ultimă analiză,

față de burghezie.”³¹

Acest moment a fost elaborat și reelaborat cu mult timp în urmă de Marx, Engels, Lenin, Stalin, Hodja și alți marxiști remarcabili. Trebuie să ne amintim mereu că factorul principal, esențial și determinant este cel practic-politic, cel practic-psihologic (citiți mai departe în articolul nostru despre componenta practică a materialității idealului), pe baza căruia se formează lucruri ca linia teoretică în general (ceea ce Lenin numea „rădăcinile filozofice”), precum și principiile structurii organizatorice în particular.

2.2.2 Alfabetizare științifică marxistă

Fără alfabetizare științifică marxistă, un comunist nu este încă un marxist. Pentru a deveni marxist, o persoană, pe lângă însușirea principiilor de clasă proletare, trebuie să stăpânească și metoda dialectică a lui Marx. Alexei Mihailovici Voden, care l-a cunoscut personal pe Engels, a spus: „... Engels dorea ca rușii, și nu numai rușii, să nu culeagă citate din Marx și Engels, ci să gândească așa cum ar fi gândit Marx în locul lor, și acesta ar fi fost singurul mod în care cuvântul «marxist» ar fi avut *raison d'être* (sensul/raționalitatea sa)” (A.M. Voden. În zorii „marxismului legal”, Cronicile marxismului, nr. 4, 1927. Tradus din rusă). Cuvintele lui Engels sunt absolut corecte, iar stăpânirea metodei dialectice a lui Marx implică gândirea așa cum ar fi gândit Marx în locul cuiva. Este imposibil să stăpânești metoda dialectică a lui Marx din surse secundare precum Mitin, Cornforth, Rosenthal, Ilienkov și alte gunoaie filozofice. Singura modalitate de a o stăpâni este studiul operelor tuturor marxiștilor, stăpânirea fiecărei tehnici a acestei metode. Acest lucru nu înseamnă neapărat că o persoană devine perfectă și infailibilă. Nici într-un caz. Dar îi permite să studieze științific perioada modernă, să elaboreze tacticile și strategia științifică pentru comuniștii moderni. Totodată, nu putem presupune că alfabetizarea științifică marxistă este doar derivată din principiile de clasă proletare și nu are un efect invers asupra lor. Dimpotrivă, această alfabetizare permite aprofundarea conținutului acestor principii, dezvoltarea lor și crearea unei puternice viziuni comuniste asupra lumii.

2.2.3 Practica comunistă

A gândi cum ar gândi Marx și, în același timp, a nu acționa cum ar acționa Marx este imposibil. Separarea teoriei de practică transformă teoria în dogmă,

³¹ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 37, p. 250.

face practica oarbă, absolut inofensivă pentru burghezie, ba chiar devine folositoare pentru aceasta. De aceea, pe lângă utilizarea metodei dialectice a lui Marx în cercetarea științifică, este esențial să o folosim în schimbarea realității, ceea ce în acest moment presupune să o aplicăm în construirea unui partid comunist.

Doar la un loc toate aceste trei componente sunt inerente unui marxist. Lipsa chiar și a uneia dintre ele este suficientă pentru ca un marxist să înceteze din a mai fi unul și pentru ca celelalte componente să-și piardă esența. Aceste trei componente constituie un întreg organic, iar termenul „avangardă proletară” îi include pe acei marxiști care, posedând aceste atribute, conduc proletariatul și îl organizează într-o clasă. LC, în schimb, separă sofistic a doua componentă de restul, o face decisivă și, făcând acest lucru, transformă marxismul într-o dogmă și propria mișcare într-un cult.

LC scrie în „Manifestul” său:

„Este și mai clar cum prin CD (centralism democratic) există un proces de degradare în organizațiile de stânga moderne. Stângiștii renunță la cerințele stricte de pregătire teoretică și acceptă pe oricine în partid. Instruirea nou-veniților merge prost. Majoritatea oamenilor din partid sunt o privese jalnică. Cu toate acestea, toată această amestecătură are dreptul de a-și alege și revoca conducerea.”

Poate că e din cauză că exact aceste organizații de stânga sunt în esență mic-burgheze? Și pentru că centralismul lor democratic este centralism democratic burghez, motiv pentru care este opus centralismului proletar? LC ia centralismul democratic ca pe un concept fără caracter de clasă, separat de esența de clasă a unei organizații, așa cum s-a spus mai devreme. Trebuie să înțelegem că nu există un centralism democratic abstract, există doar centralism democratic burghez (CDB) și centralism democratic proletar (CDP), iar primul este, de fapt, centralism birocratic, în care democratismul servește drept mască a alegerii și a comunismului. Dreptul de a alege și revoca conducerea este desigur prezent în CDB, dar este doar o aparență. LC a decis pur și simplu să elimine această aparență și să dezvăluie esența — centralismul birocratic — dar sub masca științificității. Adevărul este că toate organizațiile de stânga duc lipsă de democrație autentică, toate funcțiile de conducere sunt atribuite, iar cooptarea se ascunde sub mantaua alegerii. Maselor li se prezintă un candidat, i se pregătește o formulare potrivită, i se face o caracterizare, iar masele aleg acel candidat.

Așadar, cum stau lucrurile în cazul CDP (Centralismului Democratic Proletar)? În cadrul acestuia, membrii organizației — comuniști conștienți — îi

aleg pe comuniștii mai pricepuți, mai respectați și mai influenți (în sensul pozitiv al cuvântului) pentru posturile de răspundere. Pentru a avea experiență, autoritate și influență într-o organizație comunistă, cineva trebuie, desigur, pe lângă respectarea principiilor proletare, să fie și alfabetizat din punct de vedere marxist. Cei care posedă aceste principii proletare — adică comuniștii — nu vor alege candidați pentru funcții de conducere pe bază de simpatii personale, aparențe, prietenie etc. În orice caz, ei vor alege pentru funcțiile de conducere comuniștii mai alfabetizați, adică pe marxisti.

Și astfel vedem că metoda celor de la LC de a studia realitatea este idealismul, în care aparentul (forma structurii organizatorice) este prezentat drept esența sa (caracterul organizației), iar rezultatul (alfabetizarea marxistă) este prezentat ca factorul principal (esența de clasă a mișcării).

Cât despre munca editorială (care a fost deja abordată prin exemplul organizației noastre), oamenii sunt într-adevăr selectați pentru ea pe bază de competență, nu prin alegeri. Asta nu este ceva nou — comuniștii au practicat acest lucru dintotdeauna. Într-adevăr, nu poți amesteca conducerea organizatorică cu conducerea moral-teoretică. Prima este, de regulă, sarcina Comitetului Central (CC), iar cea de-a doua este sarcina Organului Central (OC). CC elaborează linia organizatorică privind agitația practică și tacticile politice. OC dezvoltă linia teoretică generală. Conducerea OC este aleasă de către CC și, la rândul său, OC oferă fundamentarea științifică, dezvoltarea științifică a agitației practice și a tacticilor politice pentru CC.

Dacă vorbim despre rădăcinile istorice ale acestei tendințe, adică despre așa-numitul „centralism științific”, ele duc direct la Troțki. Troțki a fost cel care a exprimat această concepție într-o formă rudimentară, nesistematică, în anii ‘20, opunându-se implementării Inspecției Muncitorească-Țărănească (vezi „Drumul spre planificarea economică unificată”). La acea vreme, Troțki critica implicarea largă a maselor muncitorești și țărănești în controlul guvernului prin intermediul IMȚ, considerând că aceste mase sunt incapabile și incompetente să verifice și să controleze departamentele guvernamentale. Această idee exista atunci într-o formă nedezvoltată, dar V. Podguzov a sistematizat-o în urmă cu zece ani într-un sistem numit „centralism științific”.

Pe scurt, principiul „centralismului științific” este absolut speculativ, nefundamentat științific, exprimând conștiința, voința și intențiile părții psihologic zdrobite și umilite a micii burghezii intelectuale, care încearcă să se compenseze prin sectarismul său „științific”.

★ ★ ★

În condițiile actuale, problema psihologiei de clasă proletare, a psihologiei politice a comuniștilor, este de o importanță absolută și decisivă. Fără

această psihologie, nu este posibil să mergem conștient înainte — spre crearea unui partid comunist, spre organizarea mișcării muncitorești, spre dezvoltarea tacticilor revoluționare. Fără această psihologie, nu se poate decât regresa, coborî la nivelul mlaștinii stângiste sau, și mai rău, la nivelul filistinului politic. Ce înseamnă psihologia de clasă proletară astăzi, în condițiile actuale? În primul rând, înseamnă necesitatea, importanța vitală pentru comuniști de a depăși viciile și carențele cultivate firesc de capitalism. Aceste vicii sunt lenea, moleșeala, desfrăul, grosolănia, lipsa de cultură și alte boli care bântuie mica burghezie. Lupta teoretică pe care o ducem este una dintre formele luptei de clasă, care dezvoltă anumite trăsături ale personalității comuniste, insuflă psihologia proletară oamenilor noștri. De aceea, sarcina este de a implica cât mai deplin oamenii noștri în această luptă, de a le dezvolta deprinderile de agitație scrisă și verbală. Dar asta este doar jumătate din drum, și nu ne putem opri acolo. Munca organizatorică și de formare — aceasta este ceea ce are o importanță capitală în educația de clasă. Cercurile sunt constant completate cu tot felul de oameni noi, unii dintre ei sunt călători, care intră în cerc exclusiv pentru a-și satisface nevoia de comunicare. Acești oameni, care în cea mai mare parte sunt trândavi, paraziți, iresponsabili, servesc drept exemplu negativ pentru formarea de clasă. Pe exemplul lor trebuie să le explicăm comuniștilor ce nu trebuie să fie un comunist. Pe exemplul lor trebuie să explicăm ce înseamnă Gorbaciov, ce înseamnă Troțki și de unde vin astfel de oameni. Când dezvăluim caracterul mic-burghez — și trebuie să o facem public — este necesar să le arătăm membrilor cercului că toți oamenii, fără excepție, au o natură de clasă. Așadar, toți acești tovarăși de drum care au venit temporar în cerc și au plecat la prima sarcină serioasă trebuie folosiți ca exemplu negativ în munca de propagandă. Tocmai asta creează baza, sămânța capacității comuniste pentru viitoarea luptă politică de clasă. Dar o asemenea muncă, o asemenea formare nu poate fi oferită de cercuri îndepărtate sau de ședințe impersonale. Nu poți cunoaște psihologia unei persoane fără să o vezi personal, fără să o vezi în viața reală.

2.3 Cum ar trebui să arate un cerc marxist?

Experiența noastră practică în organizarea cercurilor ne-a oferit o practică valoroasă, care este importantă și trebuie folosită pentru organizarea viitoarelor cercuri. Problema creării și funcționării cercurilor poate fi împărțită în mai multe componente.

2.3.1 Componenta organizatorică

Un cerc poate fi considerat format odată ce are cel puțin 3 persoane. Liderul cercului trebuie să fie comunist, cineva cu cele mai bune cunoștințe teoretice și abilități bune de comunicare. La început, multe direcții de muncă depind de lider. În primul rând, este vorba despre conducerea propriu-zisă a lecțiilor. Liderul trebuie să se pregătească temeinic pentru lecții și seminare, să dețină toate materialele necesare și să consulte redactorul-șef pentru orice întrebare semnificativă. În al doilea rând, este vorba despre atragerea persoanelor noi în cerc. Aceasta este, de asemenea, o sarcină responsabilă, care cere liderului să caute comuniști sau potențiali comuniști pe rețelele sociale și în întâlniri față în față, să discute individual cu ei și să îi atragă în cerc. Pentru aceasta, liderul trebuie să aibă și abilități de comunicare, precum și mijloace de convingere și motivare. În al treilea rând, liderul nu trebuie să fie indulgent cu munca (și astfel să încurajeze lenea) și trebuie să mențină mereu ordinea și disciplina în timpul cursurilor. În al patrulea rând, liderul trebuie să muncească individual cu fiecare membru al cercului, să fie pe deplin interesat de bunăstarea, autoeducarea și viața personală a acestora. Liderul trebuie să fie capabil să mobilizeze toți membrii cercului pentru a îndeplini sarcinile stabilite de organizație.

Pe măsură ce cercul crește, liderul trebuie să formeze un nucleu din cei mai sânguincioși, educați și activi membri ai cercului. Cea mai mare parte a autorității va fi transferată acestui nucleu. Mai exact: când cercul atinge un total de 10 membri, poziția de lider al cercului este desființată și înlocuită cu o conducere colectivă formată din mai multe persoane, fiecare îndeplinind o funcție specifică.

2.3.2 Componenta teoretică

Baza oricărei munci teoretice în cerc este autoeducația. Dacă o persoană nu studiază teoria, nu-și face temele, nu participă activ în timpul lecțiilor, ci doar vine la cerc fără să facă ceva, atunci acea persoană nu este de folos cercului. Oamenii care pur și simplu participă în cerc fără să studieze singuri ar trebui excluși din cerc. Aici poate apărea o altă întrebare: atunci de ce ar participa cineva într-un cerc, dacă ar putea pur și simplu să studieze acasă? Asta ar întreba un mic-burghez. Cercul este necesar pentru discuția colectivă a ceea ce este studiat individual. Fără discuție colectivă, fără muncă colectivă, niciuna dintre abilitățile necesare oricărui comunist pentru a crea un partid comunist nu se dezvoltă.

Însuși conducătorul cercului trebuie să aibă abilități de scriere a articolelor și de implicare a membrilor mai activi ai cercului în scrierea acestora. Aceștia

din urmă trebuie să ajute la implicarea mai activă a membrilor tăcuți sau mai puțin activi ai cercului. Fără o astfel de muncă, fără implicarea tuturor în prima linie a luptei teoretice, va fi imposibil de dezvoltat în viitor lupta economică și politică. De asemenea, este necesară implicarea membrilor mai activi ai cercului în munca de organizare a lecțiilor, în conducerea seminarelor. Evident, membrii cercului nu sunt toți la fel în ceea ce privește interesele și abilitățile lor. Este necesar să se folosească abilitățile și aptitudinile membrilor cercului în beneficiul organizației.

2.3.3 Componenta psihologică

Un cerc marxist are o serie de atribuții psihologice pentru formarea personalității comuniste. În primul rând, colectivul membrilor cercului reprezintă un ansamblu de relații interpersonale specifice, în cadrul cărora un membru al cercului dezvoltă un anumit tip de interacțiune socială și capacitatea de a se supune disciplinei colective. Într-un cerc există un format stabilit de comunicare, există un anumit tip de umor, un anumit tip de condamnare. Fiecare tânăr membru al cercului încearcă să se adapteze acestui format și, făcând acest lucru, dezvoltă atitudini interne specifice. Dar cercul se întrunește doar o dată pe săptămână, așadar sarcina conducătorului (și, dacă cercul crește, sarcina agitatorului special) se reduce la prevenirea izolării și detașării membrilor cercului în afara orelor de cerc. El trebuie să mențină întotdeauna comunicarea constantă între membrii individuali ai cercului. Și nu, nu vorbim despre comunicarea individuală dintre conducătorul cercului și membrii separați. Individual, conducătorul poate lucra cu un membru separat pentru a ridica nivelul acestuia de alfabetizare. În acest caz, vorbim despre comunicare colectivă, cel puțin în chat-uri. Ar fi și mai bine dacă conducătorul organizează evenimente față în față de orice fel, pentru a apropia membrii cercului în comunicarea lor. În plus, fiecare membru al cercului trebuie să înțeleagă că, în compania altor membri, interacțiunea se construiește pe o bază egală, iar orice statut trebuie câștigat și menținut. Fără acest lucru, membrii cercului nu vor putea dobândi abilitățile de comunicare necesare.

Formatul de comunicare al membrilor cercului trebuie să fie în esență comunist. Dacă cineva a greșit, greșeala trebuie corectată colectiv, în mod tovarășesc. Dacă cineva a făcut ceva rău, acea persoană trebuie să primească o condamnare colectivă. Nu dramatică, nu brutală, ci una care să nu jignească persoana responsabilă, dar care în același timp să-i provoace un sentiment de rușine. Conducătorul trebuie să se asigure că nu apar excese.

În al doilea rând, colectivul membrilor cercului reprezintă un tip specific de legătură emoțională. Pentru elevii de liceu și studenți, un aspect cheie al

respectului de sine este dacă au câștigat respectul și afecțiunea tovarășilor lor. Pentru a atinge acest lucru, este esențial un puternic sentiment de apartenență colectivă și sprijin reciproc între tovarăși. Rolul conducătorului este de a se asigura că nimeni nu este exclus din această experiență, astfel încât fiecare să se simtă inclus. În plus, un grup cu participanți de vârste diferite este adesea mai eficient decât un grup omogen în vârstă, deoarece aduce o mai mare diversitate de roluri sociale și relații umane.

Esența vieții colective a cercului constă în conținutul activităților și obiectivele acestuia. Cu alte cuvinte, viața cercului nu trebuie să fie formală sau superficială, limitându-se doar la învățare. Un membru al cercului trebuie să înțeleagă că face parte din cerc nu doar pentru propria educație, ci și pentru a contribui la colectiv. Tocmai acest sentiment de contribuție ar trebui să motiveze membrii către autoeducație, și nu invers. Este important să ne amintim cuvintele lui A.S. Makarenko, care spunea: „Cea mai realistă formă de muncă în legătură cu un individ este să-l păstrezi în colectiv în așa fel încât acesta să simtă că se află acolo din proprie voință — voluntar, și, în al doilea rând, ca și colectivul să-l accepte pe acest individ cu bunăvoință.”³² Fără aceasta, este imposibil să discutăm despre orice aspect psihologic al muncii cercului sau despre activitățile comuniste colective în general.

În activitatea cercurilor, nu este ieșit din comun ca relațiile de tovarășie să se amestece cu prietenia personală și să afecteze legăturile interpersonale. Acest lucru este inacceptabil. Dimpotrivă, „problema relației unui tovarăș cu alt tovarăș nu este o problemă de prietenie, dragoste sau vecinătate, ci mai degrabă o problemă de dependență responsabilă”³³. Când tovarășia și prietenia se amestecă, prima poate deveni pur formală, complet eclipsată de cea din urmă. Acest lucru este absolut inacceptabil. Istoria cercului din Smolensk a demonstrat clar impactul negativ al unei astfel de contopiri între tovarășie și prietenie. În acel grup troțkist, prietenii personale au înlocuit complet toate formele de tovarășie pe care acești indivizi le aveau cu alți membri ai organizației din afara grupului lor. Drept urmare, nucleul troțkist al grupului lor a reușit să atragă câțiva membri ai organizației în propriile rânduri prin conexiuni personale. Spre deosebire de prietenie, tovarășia se bazează nu pe atașament personal, ci pe o viziune comună asupra lumii, pe convingeri politice și științifice. Prin urmare, în munca cercului, este necesar

³² A.S. Makarenko. *Din istoria comunei care poartă numele lui F.E. Dzerjinski*, Opere alese în 7 volume, Moscova, Editura Academiei de Științe Pedagogice a RSFS, 1956, vol. 2, p. 399.

³³ A.S. Makarenko. *Problemele educației școlare sovietice*, Opere alese în 7 volume, Moscova, Editura Academiei de Științe Pedagogice a RSFS, 1957, vol. 5, p. 210.

să se acorde o atenție deosebită în a combina eficient prietenia și tovarășia, prevenind în același timp confuzia dintre ele.

Capitolul 3

Unitatea dialectică dintre latura națională și cea internațională în mișcarea muncitorească și în cea comunistă

Din păcate, în organizarea construirii partidului comunist există în prezent două devieri oportuniste — de stânga și de dreapta, ambele contrazicând legea obiectivă a dezvoltării mișcării comuniste. Care este această lege? Această lege a fost descoperită prin întreaga dezvoltare a mișcării comuniste globale; cu toate acestea, nu a fost încă formulată și sistematizată. Aici voi încerca să o clarific pe scurt.

Dezvoltarea mișcării comuniste începe, după cum se știe, cu organizarea de cercuri de studiu și cu studiul marxismului de către comuniști. Aceasta este etapa de cerc a dezvoltării mișcării. În această etapă, mișcarea are un caracter universal, deoarece cercurile aceleiași organizații comuniste pot fi create la scară globală, indiferent de condițiile naționale. Acest lucru se datorează faptului că adevărul este întotdeauna același în toate chestiunile, iar atingerea alfabetismului marxist este la fel de esențială pentru comuniștii din toate țările. Această situație, care este înțeleasă de toți, poate duce la o deviere oportunistă de stânga dacă înțelegerea condițiilor pentru construirea

partidului este insuficientă. De exemplu, o organizație troțkistă (deghizată ca „marxism clasic”) numită „Pentru Dezvoltare în Secolul XXI” („For Development in the 21st Century”) crede că organizarea avansată a proletariatului (adică partidul) ar trebui să fie internațională, adică să cuprindă toate țările. În esență, aceasta este o poziție troțkistă, care se derivă direct din credința lor că revoluția comunistă în epoca modernă trebuie să aibă loc simultan în toate țările capitaliste dezvoltate. Această viziune ignoră complet specificile naționale în dezvoltarea mișcării comuniste. Dacă cercurile de studiu sunt în esență lipsite de specific național, iar alfabetizarea este necesară indiferent de țară, atunci etapa următoare a mișcării, legată de organizarea mișcării muncitorești, are inițial un caracter local. Aceasta înseamnă că cercurile stabilesc mai întâi conexiuni cu mișcarea muncitorească la nivel local. Sarcina aici nu este doar de a organiza un sindicat, ci de a crea o celulă a organizației la locul de muncă (indiferent de natura muncii productive, fie ea fizică sau intelectuală, fie că este o fabrică de cârnați sau o fabrică de cunoaștere) în cadrul mai multor întreprinderi. Apoi, este necesar să se treacă de la nivelul local la nivelul regional, unind toate celulele într-un întreg coeziv. De la nivelul regional se trece la nivelul întregii țări. În acest sens, cuvintele lui Marx și Engels rămân corecte și relevante și astăzi: „Chiar dacă nu prin conținut, totuși prin formă, lupta proletariatului împotriva burgheziei este mai întâi o luptă națională. Proletariatul din fiecare țară trebuie să termine, firește, în primul rând cu propria sa burghezie”. Organizarea mișcării muncitorești, conectarea acestora cu mișcarea comunistă pentru a crea un partid comunist, are loc pe această bază. Numai pe această bază comuniștii din diferite țări pot înființa partide comuniste în propriile națiuni. Desigur, există grupuri de țări în lume cu condiții economice aproximativ similare, relații de clasă comparabile și un nivel apropiat de dezvoltare culturală și tehnologică (de exemplu, Estonia–Letonia–Lituania sau Germania–Austria–Danemarca etc.). În aceste grupuri de țări, este posibilă formarea unor partide comuniste unificate, dat fiind faptul că nu doar au standarde de viață similare, dar lipsesc și barierele naționale. Mișcarea comunistă din toate țările a fost concepută în acest mod, progresând de la nivelul local la cel global. Înființarea unui partid comunist național (sau în cadrul unui grup de țări) reprezintă a doua etapă în dezvoltarea mișcării comuniste. În cele din urmă, după formarea partidelor comuniste, toate se unesc într-o singură organizație internațională care coordonează aceste partide. Astfel, putem identifica următoarele trăsături caracteristice ale legii obiective care guvernează dezvoltarea mișcării comuniste:

1. Dezvoltarea mișcării nu progresează de la universal la universal, nici de la specific la specific. În schimb, evoluează de la universal (etapa de cerc este universală pentru toate țările) la specific (etapa de partid este specifică fiecărei țări), apoi din nou la universal, dar la un nivel superior (unirea tuturor partidelor într-o internațională).
2. Dezvoltarea mișcării nu are loc de sus în jos, de la crearea unui partid universal la înființarea partidelor locale sau a filialelor (așa cum ar prefera „marxiștii clasici” menționați anterior), ci de jos în sus, începând cu celulele locale și extinzându-se la scară globală.

Neglijarea acestei legi, care se exprimă prin aceste trăsături, nu poate duce decât la un „comunism” formal. Acest lucru este demonstrat de diversele „partide” internaționale troțkiste care sunt incapabile să întreprindă orice acțiune practică sau eficientă. Fiind comuniști, trebuie să folosim conștient această lege obiectivă pentru a construi în mod iscusit și eficient partidul nostru comunist.

Capitolul 4

Concluzie

În concluzie, este important să subliniem că comuniștii trebuie să se concentreze de urgență pe construirea partidului lor. Ei trebuie să dedice fiecare moment liber autoeducării și educării tovarășilor lor, pentru a forma cât mai rapid un nucleu solid și militant al unui viitor partid comunist științific. De ce această urgență? Lumea modernă trece prin schimbări semnificative, caracterizate în primul rând prin intensificarea tensiunilor inter-imperialiste. Aceste tensiuni se accentuează — marile puteri imperialiste încercând să se slăbească reciproc. Imperialismul occidental încearcă activ să submineze imperialismul rus și visează la dezmembrarea țării noastre. Pentru proletariatul din țara noastră (și nu numai), orice fragmentare a Rusiei sau divizare a acesteia înseamnă distrugerea posibilității unei lupte unite și colective. De asemenea, îi slăbește pe comuniști, deoarece dezbinarea creează bariere naționale între comuniștii din diferite regiuni, împiedicând formarea unui partid comunist unificat. Trebuie să recunoaștem că ne aflăm într-o situație unică în istoria lumii. Pe de o parte, fiind comuniști, nu putem sprijini nicio formă de imperialism. Pe de altă parte, ne opunem oricărei dezmembrări a teritoriului Rusiei, care este în prezent protejat de imperialismul rus. În plus, nu putem întreprinde nicio acțiune politică. Forțele noastre sunt extrem de slabe și nu putem pleda pentru transformarea unui război într-un altul (ar trebui să fie clar la ce mă refer aici), așa cum au făcut bolșevicii în 1914. Numai cu un partid politic comuniștii ar putea ridica asemenea întrebări.

După revoluția din februarie 1917, Rusia se destrăma, iar duhul naționalismului fusese eliberat. Cu toate acestea, bolșevicii au reușit să ridice problema preluării puterii, deoarece aveau posibilitatea — mulțumită unui val revoluționar în rândul poporului și rolului decisiv al proletariatului, printre alți factori

— începând cu criza din iulie. Odată cu preluarea puterii, bolșevicii au reușit să mențină integritatea Rusiei pe cât posibil. Mai mult, au fost singura forță capabilă să păstreze unitatea Rusiei în momentul în care au preluat puterea.

În orice caz, este clar că acest război va avea consecințe catastrofale. Sunt comuniștii pregătiți pentru asta acum? Nu, nu sunt. Cu toate acestea, doar de noi depinde cât de repede parcurgem etapa pregătitoare a construirii partidului nostru. Situația noastră, în cele mai dificile condiții, depinde de sânguința fiecăruia dintre noi.

Nu trebuie să uităm cuvintele încă actuale ale lui Ilici:

„Noi ne iubim limba și patria și muncim mai mult decât oricine pentru a ridica masele ei muncitoare (adică 9/10 din populația ei) la o viață conștientă de democrați și socialiști. Și cât de mult ne doare când vedem și simțim cum împilează, asupresc și batjocoresc minunata noastră patrie călăii țarului, nobilimea și capitaliștii. Suntem mândri că toate aceste violențe au stârnit o împotrivire în mediul nostru, al velicorușilor, că acest mediu a dat pe un Radișcev, pe decembrisți, pe revoluționarii-raznociși din deceniul al 8-lea al secolului trecut, că clasa muncitoare velicorusă a creat în 1905 un puternic partid revoluționar al maselor, că tot pe atunci a început și țăranul velicorus să devină democrat, să dea jos pe popă și pe moșier.”³⁴

— V.I. Lenin. *Mândria națională a velicorușilor*

³⁴ V.I. Lenin. *Opere complete*, vol. 26, pp. 105–109.

